

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

48. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

29. LISTOPADU 2009

Z obsahu:

Clunyjské hnutí

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
11. listopadu 2009
- strana 2 -

Advent

Franco Careglio
- strana 4 -

Ježíš se narodil

25. prosince
Josef Koláček
- strana 5 -

Biskup Alfredo

Allen Curtis
Galerie svatých kněží
- strana 6 -

140. výročí narození Staříčka

14. prosince si letos připomínáme 140. výročí narození zakladatele českého salesiánského díla dona Ignáce Stuchlého
- strana 7 -

Pán Ježíš o svých kněžích

Jen v Církvi je spása
- strana 9 -

Z teroristky pravoslavná mniška

Adriano Dell' Asta
- strana 10 -

Proč vlastně evoluce?

- strana 11 -

Michelangelo Buonarroti (1475-1564): Prorok Izaiáš

Dnešního rána bych k vám chtěl pohovořit o mnišském hnutí, které bylo ve středověku velmi důležité a o kterém jsem se zmínil již v předchozí katechezi. Jedná se o řád v Cluny, který na počátku XII. století v čase své největší expanze čítal 1200 klášterů: je to počet opravdu impozantní! V Cluny právě před 1100 lety v roce 910 byl založen klášter pod vedením opata Bernona, a to díky donaci Viléma Pobožného, akvitánského knížete. V té době západní mnišství, které vzkvétalo již nějaké století předtím za svatého Benedikta, z různých příčin velmi upadalo: nejisté politické a sociální podmínky v důsledku trvalých invazí a devastace národů, které nebyly

integrovány do evropského celku, rozšířená chudoba a především závislost opatství na místních pánech, kteří kontrolovali všechno, co na teritoriu spadalo do jejich kompetence. Za této situace představovalo Cluny první hlubokou obnovu mnišského života, která směřovala k jeho původní inspiraci.

Nový duch

V Cluny bylo obnoveno zachovávání Benediktovy Řehole s několika dodatky zavedenými již jinými reformátory. Především šlo o zajištění ústřední role, jakou má v křesťanském životě sehrávat liturgie. Clunyjsí mni-

Clunyjské hnutí

ši se věnovali s láskou a s velkou péčí slavení liturgie hodin, zpěvu žalmů, procesím nejen zbožným, ale i slavnostním a především slavení mše svaté. Podporovali posvátnou hudbu; chtěli, aby architektura a umění přispívaly ke kráse a slavnostnímu rázu obřadů; obohatili kalendář o zvláštní slavnosti, např. počátkem listopadu o Památku věrných zemřelých, kterou jsme nedávno slavili i my; rozšířili kult Panny Marie. Liturgii byla přikládána tak velká důležitost, protože clunyjsí mniši byli přesvědčeni, že je účastí na liturgii nebes. A mniši se cítili odpovědní za to, aby se u oltáře přimlouvali za živé

i zemřelé, neboť velmi mnoho věřících žádalo naléhavě, aby na ně bylo pamatováno v modlitbě. Ostatně právě k tomuto účelu usiloval Vilém Pobožný o zrod clunyjského opatství. Ve starobylém dokumentu, který dokládá jeho založení, čteme: „Ustanovují tímto darem, aby Cluny bylo zřízeno jako řádný klášter ke cti svatých apoštolů Petra a Pavla a aby se zde shromáždili mniši, kteří žijí podle Řehole svatého Benedikta. (...) ať je zde úctyhodné místo pobožnosti, modliteb a přimluv, ať vyhledávají a dychtí s velkou touhou a vnitřním zápalem po nebeském životě a vysílají k Pánu ustavičné modlitby, prosby a přimluy.“ K ochraně a živení této atmosféry modlitby zdůraznila clunyjská řehole význam mlčení a této kázni se mniši dobrovolně podrobovali, neboť byli přesvědčeni, že ryzost ctností, na které aspirovali, vyžaduje vnitřní a vytrvalou usebranost. Není proto divu, že pověst svatosti záhy obestřela klášter v Cluny a mnohé mnišské komunity toužily následovat jeho obyčeje. Mnohá knížata i papežové žádali clunyjské opaty, aby rozšiřovali svou reformu, takže v krátké době se rozvinula hustá síť klášterů svázaných s Cluny opravdovými jurisdikčními pouty a určitým druhem charismatického spříznění. Tak se začala rýsovat duchovní Evropa v různých oblastech Francie, v Itálii, ve Španělsku, v Německu, v Uhrách.

Podmínky úspěchu

Úspěch v Cluny byl zajištěn především vysokou spiritualitou, která se zde pěstovala, ale rozvoj podporovaly i některé jiné podmínky. Na rozdíl od toho, co se dosud převážně praktikovalo, klášter v Cluny a podřízené komunity byly vyňaty z jurisdikce místních biskupů a byly podřízeny přímo římskému papeži. To podporovalo zvláštní pouto s Petrovým stolicem, a právě díky ochraně a povzbuzování papežů

Pokračování na str. 12

Témata, která si připravuje Benedikt XVI. na tradiční středně katecheze, jsou jedno za druhým bez výjimky skutečnou „trefou do černého“. Pokud je někdo poslouchá nebo čte pouze jako vzpomínku na dávno zašlé časy, počíná si jako člověk, který dostal krabici se vzácnými potravinami, ale místo aby ji otevřel, sedne si na ni a okusuje si nehty. Zůstává ovšem opravdu velkou otázkou, kdo se nad těmito katechezemi opravdu zamýšlí a zda jsou jimi především ti, kterých se nejvíce týkají.

Co jsme slyšeli na svátek svatého Martina, nám v dnešní době může znít takřka jako neuvěřitelná pohádka. Z představy, že se kdysi počítaly na tisíce nejen kláštery, ale také mniši v nejednom z nich, protáčejí se nám panenky. Historikové to přičítou různým sociálním, politickým vlivům a dobovým zvláštnostem, jenže oni žádné jiné vlivy neznají. Nejvíce ohromující na této skutečnosti je však velký historický důkaz, že když se přikázání, rady a zaslíbení, která Pán sdělil učedníkům, vezmou opravdu vážně a doslova, fungují skutečně

tak, jak to Ježíš slíbil. To samozřejmě dnešní agnostici nemožnou pochopit. A nejen oni. I věřící a dokonce fundovaní nad tím leckdy skepticky zakroutí hlavou.

Editorial

Co se v oněch kláštěrech a kolem nich dělo, to je ona oslava, jakou Bůh od nás očekává. Bylo to „nebe na zemi“, o kterém se W+V ani nesnilo, a už vůbec se o tomto nebi na zemi nesnilo těm, kteří nebe na zemi slibovali, a výsledek byl ten, že místo nebe za sebou a kolem sebe nechávali peklo.

Jen se podívejte, jak asi vypadal někdejší clunyjský chrám, dlouhý téměř 180 m. Kompaktní disk, na kterém zpívá 15 mnichů z Heiligenkreuzu gregoriánský chorál, je označován za hudbu z nebe. Jak asi zněl tento chorál, když mnichů, kteří v tomto obrovském chrámě zpívali Bohu chvály, bylo několik set? A to nebyla nějaká výjimečná koncertní produkce před mikrofony a kamerami, to byla každodenní velká oslava Boha, která zaznívala několikrát denně, časně v noci počínaje a pozdě

večer konče. To bylo opravdové sjednocení nebe a země, spojení zbožných mnichů a andělských kůrů. Zpívaly se tu a četly starozákonní i novozákonní texty, které inspiroval Duch Svätý, opatřené nebeskými melodiemi, které mají stejného autora. Liturgie uchvacovala tím, že středem všeho byl Bůh. Ale tato nebeská liturgie byla také velice účinnou, vznešenou a neobyčejně plodnou inspirací jak v oblasti vědy, tak v oblasti umění. Přitom si sotva uvědomujeme, že plody vrcholného umění tu vznikaly jako dílo domácích mistrů, které musíme vlastně zařadit mezi „samouky“. Z toho všeho poznáváme, jak plodné bylo prostředí, které si za svůj hlavní cíl určilo nikoliv produkovat a prosperovat, ale chválit a oslavovat Boha.

Jak toho klášter dosáhl, že měl více než 1000 mnichů, z toho na 300 kněží? Čím je tak nalákali? Vůbec ne tím, co se dnes tak neúspěšně používá. Podstata je v tom, že zájemce o opravdový mnišský život nikdo nepotřeboval pro klášter lákat, ty posílal sám Pán, protože měl v jejich způsobu života a také v podobě

Pokračování na str. 13

Příchod Páně

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Bliží se vaše vykoupení.

Adventní období, do kterého vstupuješ, je tichou, a přece důraznou výzvou, aby sis obnovil živé vědomí svého konečného cíle. Čím více ses na své cestě zatoulal a vzdálil od svého pravého domova, tím více úsilí musíš věnovat hledání správné cesty do otcovského domu. Ta cesta je tak daleká, že bys ji sám nikdy neušel, ale tvůj Pán ti vychází vstříc. Dnes si můžeš vyprositi hlubší poznání, jak velkým darem jsou pro tebe tyto laskavé Pánovy příchody, a prohloubit živou touhu, aby se vaše cesty neminuly.

Když slyšíš o prvním a posledním Pánově příchodu, mohlo by se ti zdát, že tvůj krátký život probíhá mezi nimi hodně vzdálen od prvního i od druhého. A přece oba příchody se týkají i tebe, a to zcela osobně. Můžeš si být jist, že Ježíš při nich na tebe myslí nerozděleným srdcem, jako bys byl jediný na světě. Přichází za tebou vždy proto, že je věrný: *Bliží se den, kdy splním sliby, které jsem dal.*

Jeho první příchod byl **příchodem milosti**. Byl to příchod důvěrného sblížení Boha s člověkem. Stává se maličkým, tichým a pokorným, aby se v tobě mohl narodit, a to i v těch nejubožejších podmínkách, jaké mu může nabídnout a připravit tvé hříšné srdce. Čím menším se jeví v lidských očích, tím větší je milost lásky, kterou svým příchodem vnáší do lidské ubohosti. Jen svými dary tě může proměnit ve svůj příbytek. Už nyní ti tak nabízí, *co oko nevidělo, co nikdy ani nevstoupilo na lidskou mysl*⁽¹⁾. Nemůžeš ho však uhostit lépe, než když mu uděláš u sebe místo tím, že už nebudeš žít ty, ale bude v tobě žít ON⁽²⁾.

Nic však není vynalézavějšího než naše sebeláska, nic houževnatějšího než naše pýcha. Pod jejich zákeřným vlivem si budujeme své světy, i Boha si troufáme přetvářet po svém, a přitom si dokonce myslíme, že mu tím sloužíme⁽³⁾. Čím více se rozbují takový sebeklam, tím méně jsi schopen vidět sebe sama v pravém světle, a tím méně si proto připouštíš, že tvé srdce je zatím daleko od Pána⁽⁴⁾.

Ale Ježíš tě nemiluje pro tvou velikost, ale právě pro tvoji slabost a ubohost. Ani když si jdeš sebestě svou vlastní cestou, neztrácí tě z očí. Vydá se opět na cestu za tebou a jeho druhý příchod je **příchodem očistě-**

ni. Přijde, aby otrásl tvou sebejistotou, aby ti ukázal v pravém světle nicotnost, marňost a pomíjivost všeho toho, na co se zbytečně upnulo tvoje srdce. Až začnou padat tvé hvězdy, až se ti zhroutí tvoje nebe a tvůj svět, takže propadneš úzkostí, bezradností a strachu z toho, co přijde, *zdvihni hlavu, protože se blíží tvoje vykoupení*. Můžeš si být jist, že Pán by k tobě nepřicházel, kdyby mu neležel na srdci tvůj nejvyšší prospěch. Promlouvá-li důrazným způsobem, pak je to proto, aby i zaslepené oči přece jen prohlédly a zbloudilá mysl pochopila, co je ti ku prospěchu, aby ses *naučil žít a líbil se Bohu*. Tvoje důvěra se může spolehnout, že *Hospodinovo jednání je jen láska a věrnost*⁽⁵⁾. I když se ti zdá, jako by na tebe dopadala tvrdě jeho trestající ruka, i to je způsob, jakým se s tebou *Pán důvěrně stýká a dává ti poznat svou smlouvu*⁽⁶⁾. Teprve na troskách svého zamilovaného světa dojdeš k pravému poznání, že tvou jedinou a trvalou radostí je Pán. Nebyla snad tvá duše nadmíru přetížena *starostmi o živobytí*, protože se ti zdálo, že se musíš vyrovnat dětem tohoto světa, které ovšem nic jiného nehledají a v ničem jiném nenacházejí radost?

Přijímej proto ochotně i takové Pánovy lekce, které se ti zdají tvrdé, s upřímnou důvěrou a pokorou, protože ti *ukazují cestu*⁽⁷⁾. *Vždyť to je vůle Boží - tvoje posvěcení*.⁽⁸⁾ On si vyhledává právě *pokorné, učí je a vede ke správnému jednání*⁽⁹⁾. Pán totiž přijde ještě potřetí a tento příchod bude pro tebe **příchodem soudu**, aby tě pak mohl pozvat mezi požehnané svého Otce k převzetí království, které je pro tebe připraveno⁽¹⁰⁾. Jestliže se tedy všemožně stará, abys v den tohoto příchodu mohl obstát *před Synem člověka*, není to projev jeho veliké lásky? Když tě vyzývá, abys byl *bdělý*, nechce vyvolávat strach a obavy, které nedávají spát, ale trvalé a živé vědomí, že ten, který pak *přijde s velkou mocí a slávou*, je ve skutečnosti stále s tebou, že svou moc nepoužívá k tomu, aby si tě silou podrobil, ale aby ti *zjednal právo a spravedlnost na zemi, abys vysvobozen z rukou nepřátel mohl mu ve svatosti a spravedlnosti sloužit po všechny dny svého života*⁽¹¹⁾.

Tvoje bdělost – to vděčné vědomí, že *můžeš být stále s tím, který tě ze svého svobodného rozhodnutí předurčil, abys byl přijat za jeho dítě*⁽¹²⁾ – tvoje bdělost pak se nejlépe osvědčí, když bude *rozhojňovat svou lásku ke všem lidem*. To je nejspolehlivější cesta, jak se stát *bezúhonným a svatým*, protože nic tak nepřekrývá množství hříchů jako právě láska⁽¹³⁾.

Odpověz tedy Pánu se žalmistou: *Můj Pane, tvoje jednání je láska a věrnost, k to-*

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 33,14–16

Hle, blíží se dni – praví Hospodin – kdy splním sliby, které jsem dal o Izraelovu a o Judovu domu. V ty dny, za toho času vzbudím Davidovi zákonitý výhonek, který bude uskutečňovat právo a spravedlnost na zemi. Za těch dnů dojde Juda spásy a Jeruzalém bude bydlet v bezpečí. To je jméno, kterým ho budou nazývat: „Hospodin je naše spravedlnost.“

2. čtení – 1 Sol 3,12–4,2

Bratři! Ať ve vás Pán rozhojňuje stále více lásku jednoho k druhému i ke všem lidem, jako ji i my máme k vám. Ať posilní vaše srdce, abyste byli bezúhonní a svatí před Bohem, naším Otcem, až přijde náš Pán Ježíš se všemi svými svatými.

Nakonec pak vás, bratři, prosíme a napomínáme v Pánu Ježíši: jak jste se od nás naučili, že máte žít, abyste se líbili Bohu, a jak i žijete, tak ať v tom vynikáte ještě více. Víte přece, které příkazy jsme vám dali z moci Pána Ježíše.

Evangelium – Lk 21,25–28.34–36

Ježíš řekl svým učedníkům: „Budou znamenání na slunci, na měsíci i na hvězdách, na zemi úzkost národů, bezradných nad hukotem a příbojem moře; lidé budou umírat strachem a očekáváním toho, co přijde na celý svět, neboť hvězdný svět se zachvěje.

A tehdy (lidé) uvidí Syna člověka přicházet v oblaku s velikou mocí a slávou. Až to začne, vzpřimte se a zdvihněte hlavu, protože se blíží vaše vykoupení. Dejte si pozor, aby vaše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a pozemskými starostmi, aby vás den (soudu) nezastihl znenadání jako lékař; přijde totiž na všechny, kdo přebývají na celé zemi. Proto bděte a modlete se v každé době, abyste mohli všemu tomu, co se má stát, uniknout a obstát před Synem člověka.“

bě pozvedám svou duši. Ukazuj mi své cesty a veď mě ve své pravdě, neboť ty jsi můj Bůh a Spasitel⁽¹⁴⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. 1 Kor 2,9; ⁽²⁾ srov. Gal 2,20;

⁽³⁾ srov. Jan 16,2; ⁽⁴⁾ srov. Mt 15,8;

⁽⁵⁾ resp. žalm 25; ⁽⁶⁾ tamt.; ⁽⁷⁾ tamt.;

⁽⁸⁾ 1 Sol 4,3; ⁽⁹⁾ resp. žalm 25;

⁽¹⁰⁾ srov. Mt 25,34; ⁽¹¹⁾ Lk 1,74–75;

⁽¹²⁾ srov. Ef 1,5; ⁽¹³⁾ 1 Petr 4,8; ⁽¹⁴⁾ resp. žalm 25

Advent

Bůh v dějinách člověka

Bůh obléká lidství – to je očekávání, které prožíváme v adventě, v jednom ze „silných“ období liturgického roku. V tomto období činíme smutné zjištění, že naše spravedlnost je jako poskvřený šat (Iz 64,6), a pokud se neponoříme do tichého a pokorného čekání na Boha, který přijde, aby dal pravý smysl lidskému životu, budeme se chovat jako lidé, kteří si myslí, že všechno mají a všechno znají, i svou budoucnost, a proto si myslí: nač čekat, všechno víme, všechno máme. K čemu by nám byl Bůh? Jestliže se dáme strhnout sugescí kultury, do které jsme ponořeni, ztratíme svou jedinou naději. „Dobrá novina“, kterou však čekáme, je tato: stojí za to žít, dávat život, kráčet vpřed i trpět! To pochopíme, když uděláme onu zkušenost čekání. Projdeme hlubokou moudrostí pouště, kde nám bude dovoleno odhalit nepravost a klam, které se zahnízdy pod příkrovem událostí, vstoupíme do období, které je čisté, nekontaminované období, které vytvoří jiný svět, jež nazýváme **Boží království**.

Samo slovo očekávání může vyvolávat tajemnost, strach a neklid. Křesťanské pojetí očekávání takový obsah nemá: je to **naděje**, která je tak velká, že je synonymem jistoty. Ježíš mluví několikrát o očekávání a přirovnává nebeské království k semenu zasazenému do země, které klíčí, roste a vytvoří klas a zrna (Mk 4,26), k semenu, které když padne do země a odumře, přinese mnoho ovoce (Jan 12,24). Tyto příklady nás učí, že to není čekání únavné a prázdné jako v Beckettově *Čekání na Godota*, kde protagonisté čekali marně na příchod tajemné osobnosti, aby osvědčili patetickou odolnost, která vede do absurdity. My věřící nemůžeme čekat tak jak tito dva. Pro nás čekání ne-

vede k beznaději, nýbrž je naopak tvořivou silou dějin.

Dějiny a jejich prameny

Dějiny adventu se zakládají výlučně na vyprávění evangelistů o narození Páně. Vypráví o něm jen Matouš a Lukáš. Oba vykazují značné rozdíly. Matouš vypráví o Marii a Josefovi, kteří žijí v Betlémě, kde je navštíví mudrci z Východu, zvaní mágové, přicházející z velké dálky vedeni hvězdou, aby se poklonili novorozenému králi. To velice vzruší Heroda, neboť žije v ustavičném strachu, že ztratí svůj trůn. Má strach ze sotva narozeného dítěte a v této panice dá povraždit betlémské děti. To přiměje rodinu, aby spěšně opustila vlast a utekla se do Egypta. Skutečnost, že po Herodovi nastoupí jeho krutý syn Archelaos, způsobí, že se Josef se svou rodinou po návratu uchýlí do Nazaretu.

Lukáš tvrdí, že Maria a Josef žili v Nazaretě a odebrali se do Betléma kvůli soupisu římského sčítání lidu. Skutečnost, že Maria položila novorozené dítě do jeslí, je jasným znamením, že v Betlémě nebyli doma.

Nemá smysl podlehnout pokušení a řešit tyto rozdíly. Věřící se raději s pokorou smíří se skutečností, že nemáme možnost blíže ověřovat historické okolnosti. Skutečným a rozhodujícím dějinným faktem je, že Boží Syn přišel mezi svůj lid skrze své narození „podle těla“, a to

z rodu Davidova (Řím 1,3), narozený ze ženy pod zákonem (Gal 4,4), abychom všichni byli spaseni a přijali adopci za syny.

Zbavuje snad tato skutečnost Lukášovo líčení věrohodnosti? Zdaleka ne. Přílišná historická pečlivost by nás odvedla od smyslu tohoto inspirovaného biblického textu, který se soustřeďuje na to, co nám chtěli evangelisté ukázat: božskou a lidskou identitu Ježíše zvaného Kristus, chtěli poukázat na jeho roli jakožto Vykupitele celého lidstva.

To je vlastně smysl adventu: připomenout si slavnostně Toho, který přišel mezi nás, aby nám přinesl synovskou důstojnost. Na to se připravujeme, o tom rozjímáme a na to čekáme. Je užitečné to také „spatřit“, jak po tom toužil před osmi stoletími velký křesťan svatý František. Na jeho jesličkách je vidět, jak Bůh, kterého nebe nemůže pojmut (1 Král 8,27), přichází na tuto zem v pokoře, v situaci chudoby, kdy nemá moc a nechce ji, protože dobře ví, jak je to nebezpečné. Ježíšovo narození se uskuteční v prostředí, které není zbaveno nebezpečí, ale je zbaveno pohodlí. Nemáme alternativu: buď to žijeme tak, že dáváme přednost lásce, a naše moc a pohodlí se zmenšuje, anebo hledáme moc, a láska je přemožena. Je to napomenutí, abychom správně zaměřili osu svých životních plánů. Když tato osa spočívá na majetku, Bůh na nebi mlčí a člověk na zemi se stává zoufalým. Když naopak

osa spočívá na vědomí, že podstatný je Bůh, uvědomí si člověk, že Bůh je na zemi uprostřed těch, které svět má za nešťastné. Chápe, že pozemské statky by měly být jinak rozděleny. Nejsou určeny k tomu, aby se staly řetězem otroctví, ale nástrojem tvořivé solidarity. Adventní očekávání nás volá k pracnému úsilí, aby se na tomto světě našel chléb a přístřeší pro všechny.

Advent je doba, kdy Pánovo světlo zvláštním způsobem vstoupuje do našeho života, aby osvítilo náš život. Ve čtyřech adventních nedělích se nám představují velké osobnosti, které nám pomáhají vstoupit do tohoto prostředí osvětleného a trpělivého čekání. Je to především prorok Izaiáš, který žil šest staletí před Mesiášem, Jan Křtitel, neochvějný svědek pravdy a spravedlnosti, a konečně Maria, která podstatu adventu ponese v srdci a pozná svého Syna v pokoře betlémské stáje.

Jaká mají být znamení, která nám pomohou, abychom tento čas prožili co nejlépe? Především je to pozorné rozjímání o Božím slovu. Je třeba proniknout k podstatě, kterou nám nabízí bohatá liturgie této doby každý den. Čím více kdo poznává, tím více miluje. Slovo není pouze zbožné čtení, ale znamená život a růst duchovní, lidský i kulturní. Pouhá nostalgie z minulosti je něco jako snění. Je čas povstat ze sna, probudit se a přijmout výzvu k úsilí o spásu, která není ještě naplněna. Toto úsilí musí usměrňovat naše myšlení, každé naše slovo a naše jednání. Je třeba povstat z pohodlnosti, která se jen dívá z okna, jak kolem teče řeka dějin. Musíme vstoupit do vlnobití, tak jak to činili světcí, kdysi František, pak Jan Bosco. Advent je doba probuzení a rozhodnutí. Musíme se postavit na stranu pokorného Boha, který však představuje jistotu, protože přemohl svět, a jen u Něho a s Ním můžeme doufat v lepší budoucnost lidstva.

Maria Ausiliatrice 10/2008

Ježíš se narodil 25. prosince

Proč bylo stanoveno datum Narození Páně na 25. prosinec, nebylo dosud jasné. Vycházelo se totiž z rozšířeného přesvědčení, že bylo stanoveno bez historického podkladu, aby se vytláčil vliv pohanského slavení zimního slunovratu. Poslední vědecké objevy však ukazují, že tomu tak není.

Díky dokumentům z Qumrání bylo možno přesně určit, že se Ježíš narodil 25. prosince. Je to mimořádný objev, který nemůže být zpochybňován jako apologetický, protože jej udělal Žid, docent Jeruzalémské univerzity Shemarjahu Talmon. Narodil-li se Ježíš 25. prosince, pak k panenskému početí došlo devět měsíců předtím. A křesťanské kalendáře slaví 25. března Zvěstování Páně. Ale z Lukášova evangelia víme, že archanděl Gabriel Marii oznámil jako znamení: „I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří a je už v šestém měsíci...“ Starobylé východní církve slaví mezi 23.–25. září početí Jana Křtitele. Pořadí dat se zakládalo na tradici, jež se nedala ověřit. Tak jsme si mysleli až donedávna.

Avšak musíme vycházet právě od početí Jana Křtitele. Lukášovo evangelium začíná historií starých manželů Zachariáše a Alžběty, která se už smířila se svou neplodností, což bylo jedno z nejhorších neštěstí v Izraeli. Zachariáš byl knězem z Abiášovy kněžské třídy. „A když jednou byla

na řadě jeho třída a on vykonával před Bohem službu,“ zjevil se mu archanděl Gabriel a oznámil mu, že navzdory vysokému věku budou mít s Alžbětou syna – „a dáš mu jméno Jan... Bude veliký před Pánem.“

Ano, je nám dobře známa ta historie, ale že by onen Lukášův údaj „z Abiášovy kněžské třídy“ mohl být tak rozhodující, to si nemysleli ani velcí exegeté po dlouhá staletí.

Ve starém Izraeli byli kněží rozděleni do 24 tříd a střídali se podle neměnného pořádku při chrámových obětech dvakrát do roka. Věděli jsme, že Zachariášova kněžská třída, totiž Abiášova, byla osmá. Ale nikdo nevěděl, na kdy připadal její turnus. Až profesorovi Shemarjahu Talmonovi se podařilo za pomoci jiných odborníků a zvláště rozbořením svitků qumránské knihovny upřesnit chronologické pořadí, v němž se střídalo 24 kněžských tříd při obětech v jeruzalémském chrámu. Byla tady pravděpodobná tradice východních křesťanů, která klade oznámení Zachariášovi, že se mu narodí syn, mezi 23. a 25. zářím. Avšak tato pravděpodobnost se přiblížila jistotě, protože další badatelé, podníceni objevem profesora Talmona, rekonstruovali soukolí oné tradice a dospěli k závěru, že tato tradice pochází přímo z prvotní židovsko-křesťanské obce v Jeruzalémě. Velmi starobylá a také náramně houževnatá tradice vý-

chodních církví, jak to bylo ostatně potvrzeno už v mnoha jiných případech.

Co tedy vypadalo jako nějaký zbožný mýtus, nabývá náhle úžasné, nové pravděpodobnosti. Řetěz událostí, který se táhne v rozsahu 15 měsíců. V září anděl Páně Gabriel oznámil Zachariášovi narození syna. Evangelista Lukáš upřesňuje: „Když skončily dny jeho služby, vrátil se domů. Po těch dnech jeho žena Alžběta počala“ (Lk 1,21). V březnu po šesti měsících následuje zvěstování Marii a její „Fiat“. Po třech měsících narození Jana; katolická církev je slaví 24. června. Za šest měsíců se narodí Ježíš. A touto poslední událostí dospíváme k 25. prosinci. Tento den tedy nebyl stanoven čirou náhodou.

Vědcům, jako je profesor Shemarjahu Talmon, stačil Lukášův údaj, že Zachariáš byl z Abiášovy kněžské třídy, a qumránské papýry, aby se potvrdila tradice prvotní jeruzalémské obce i datum Ježíšova narození – 25. prosince.

A co je Qumrán? V některých jeskyních Qumrání nedařilo Mrtvého moře našel jeden pastýř v roce 1947 celou řadu papýrů, čitelných rukopisných svitků. Do roku 1956 se objevovaly a prodávaly další. Jde o 750 textů v hebrejštině, aramejštině (tak mluvil sám Ježíš) a řečtině. Sahaří od 3. století před Kristem až do 1. století po Kristu. Bibliista P. Gallagher SJ na jednom papýru určil text z Markova evangelia, který potvrzuje, že Markovo evangelium bylo napsáno před zničením esénů, židovské sekty, která měla v Qumrání své sídlo, to je do let krátce po Ježíšově smrti v letech 40–50 po Kristu. Jedna část papýrů byla až do roku 1991 uchovávána v Izraeli. Zveřejnění všech textů 38 svazků materiálu z Qumrání bylo dokončeno v Oxfordu teprve v roce 2002.

www.radiovaticana.cz
(14. 8. 2003)

POKRAČUJÍCÍ LIBERALIZACE

Luteránská církev ve Švédsku pokračuje v liberalizačním kurzu. Poté, co dovolila homosexuálním pastorům uzavírat „registrované přátelství“, má nyní tato denominace také lesbickou biskupku, která žije veřejně s partnerkou. Její předchůdce v úřadě to označil za neslučitelné s Písmem svatým.

FILM O ARCIBISKUPU LEFEBVROVI

Bratrstvo svatého Pia X. oznámilo, že připravuje film o svém zakladateli arcibiskupovi Lefebvrovi (1905–1991). Má se objevit na internetových stránkách počátkem příštího roku. Budou při tom využity archivní dokumenty, noviny a rozhovory s rodinnými příslušníky. *Kath-net*

Vážení čtenáři Světla, dnes Vám podáváme nové informace o koupi domu v Olomouci na Dolním náměstí č. 24, kde sídlí Matice cyrilometodějská s. r. o. – kanceláře, redakce Světla i knižní produkce, tiskárna a knihkupectví.

Naposled jsme Vás o stavu věci informovali ve Světle č. 33 ze dne 16. 8. 2009.

Některí z Vás možná viděli pořad televize NOE „Pro vita mundi (134): Josef Vlček“ – vysílaný 14. 11. 2009, ve kterém bylo řečeno, že spolek MCM dluží za dům sestřám Neposkvrněného početí ještě 3 miliony korun. Natačení pořadu proběhlo 10. 6. 2009, takže tento údaj již neodpovídá skutečnosti.

Díky štědrosti a velkorysosti Vás, dárců a věřitelů, se náš dluh sestřám N. P. k dnešnímu dni snížil na 1,5 milionu korun. (Zvětšil se ovšem dluh těm, kteří nám na koupi domu půjčili.)

Jsmo vděční všem našim příznivcům za důvěru a oběti, které vkládáte do díla MCM. Prosíme i nadále o Vaši finanční podporu. Budeme vděční nejen za dar, ale i za půjčku na delší období v jakékoliv výši.

Číslo účtu povolené veřejně sbírky zůstává i nadále v platnosti: 43-4000660277/0100, variabilní symbol 111.

Kontaktní telefon ohledně půjček je 585 222 803 (paní Věra Mrtvá), e-mail: mrtva@maticecm.cz.

Pán Bůh zaplať všem našim dobrodincům! Odporujeme je stále pomoci a ochraně Panny Marie a sv. Josefa. Každé úterý je za ně sloužena mše svatá.

Také 13. října 2009 byla v kapli našeho domu P. Jiřím Poláškem, spolu s dalšími kněžími MKH, sloužena slavná mše svatá jako poděkování za obdržená dobrodíní od našeho Pána, že se v tak krátké době podařilo takové dílo, a rovněž za naše dobrodince, kteří nám hojně pomohli.

I nadále poroučíme celé toto dílo našemu Pánu na přímělu Panny Marie a sv. Josefa.

Josef Vlček

Ve slavné básni, kterou John Henry Newman složil krátce před svým vstupem do katolické církve, se autor obrátil na Boha těmito slovy: „Bud' mým Vůdcem, příjemným Světlem uprostřed temnot, které mě obklopují. Bud' mým Vůdcem! Noc je hluboká a jsem daleko od domova, bud' mým Vůdcem! Střež mé kroky. Nežádám si vidět daleko, stačí mi jeden krok. Nebyl jsem vždy takový, neprosil jsem tě, abys mě vedl. Byl jsem rád, když jsem si vybíral a viděl svoji cestu, ale nyní bud' mým Vůdcem!“ Duše dobré vůle narozené mimo pravou Církev musí často souhlasit s těžkými oběťmi, aby mohly jít za hlasem svého svědomí a dospět k plné pravdě. Takový byl i příběh Mons. Alfreda Alena Curtise.

Narodil se 4. června 1831 v Marylandu (USA), přijal krátce po narození křest z rukou metodistického pastora, ačkoliv jeho rodiče patřili k episkopální církvi, byli tedy členy jedné z denominací amerického protestantismu, pocházejícího z anglikanismu. Od mládí se věnoval vytrvale studiu a učil se zpaměti Shakespeara dramata. Osvojil si také latinu a řečtinu. Studijní vášeň mu nebránila účastnit se horlivě náboženských obřadů. Byl ohnivého a impulzivního charakteru, ale byl také velmi citlivý a často žádal jako první o odpuštění.

Když mu bylo 17 let, zemřel jeho otec a zanechal své manželce šest dětí. Starší bratr odjel hledat štěstí na Daleký západ, Alfredo využíval svůj talent, aby vydělal něco pro svou matku a sestry. Čtyři roky byl asistentem na univerzitě, ale pak uposlechl vnitřní inspiraci a začal se věnovat službě duším. Podrobil se zkoušce před komisí episkopálních pastorů a přijal nejdříve jáhenské a pak kněžské svěcení v této denominaci. Protože toužil věnovat se svému poslání bez překážek, zřekl se manželství.

V roce 1862 byl jmenován ředitelem Mount Calvary Epis-

copal Church v Baltimoru, kde pracoval neúnavně devět let. Byl plný horlivosti pro duše a věnoval se modlitbě, postu a studiu Písma. Aby se naučil hebrejštinu, odebral se k jednomu rabínovi a získal tak hlubokou znalost Písma svatého. Velmi se také zajímal o církevní Otce a osvojil si jejich nauku, která v očích mnoha lidí představuje víru Církve. Tento protestantský pastor, který se cítí být blízko katolické církvi, nosí kleriku, modlí se římský breviář a Ave Maria. Dospěl až do stadia, kdy se ptal na pravdivost svého dosavadního vyznání. Jednoho dne se do kostela dostavili dva návštěvníci. Ptali se, zda je to katolický kostel a kdo je jeho farářem. Odpověděl odvážně: „Ano,“ ale pak mu to svědomí vyčítalo a vysvětlil: „Myslel jsem, že jsem kněz, ale nejsem jím. Katolický kostel najdete o několik ulic dále.“ Zdá se, že měl pochybnosti o vlastním kněžském svěcení, které je v episkopální církvi skutečně sporné. Nicméně episkopální pastoři stejně jako anglikáni se domnívají, že jsou opravdu kněžími a mohou proměňovat

Eucharistii. Pastor Curtis opravdu chová velkou úctu k této svátosti. Protože je vychován ve škole církevních Otců, bere doslovně Kristova slova: „Toto je moje Tělo, toto je moje Krev.“ Pro něho je Ježíš, Učitel a Vůdce, k jehož hlásání a obraně se cítí povolán, skutečně přítomen pod svátostnými způsoby.

Kde je Kristova Církev?

Jako mnoho jeho souvěrců i on se pokládá za skutečnou součást velké křesťanské tradice, kterou tvoří římská církev, pravoslavná církev a anglikánská církev. I v dnešní době jsou podobné teorie rozšířeny mezi mnoha křesťany. Někteří se domnívají, že spolu s církvemi a církevními společenstvími i přes rozdílnost nauky vytvářejí jedinou Kristovu církev. Svatý stolec, aby křesťany správně osvětlil, definoval: „Katolíci jsou povinni vyznávat, že pro velký dar Božeho milosrdenství patří k Církvi založené Kristem a vedené nástupci Petra a jiných apoštolů, u nichž trvá nedotčená a živá původní apoštolská tradice, kte-

rá je věčným dědictvím pravdy a svatosti samotné této Církve. Věřící si tedy nemohou představovat Kristovu Církev jako souhrn – diferencovaný a jakýmsi způsobem jednotný – církví a církevních společenství; ani nejsou oprávněni myslet si, že Kristova Církev dnes již neexistuje na nějakém místě a že je tedy jen objektem hledání ze strany všech církví a společenství“ (Deklarace *Mysterium Ecclesiae* 24. června 1973).

V roce 1871 došlo k události, která znamená rozhodující obrat v životě pastora Curtise. Jeho představený, episkopální biskup Marylandu, zveřejnil pastýřský list o svaté Eucharistii, ve kterém tvrdí, že pokud je Kristus přítomen v této svátosti, není to proto, abychom se mu klaněli, nýbrž pouze proto, aby se stal pokrmem pro naše duše. V důsledku toho zakazuje svému stádu vzdávat této svátosti úctu, jako by to byla osoba Kristova. Curtis, který byl dotčen ve své víře, rezignoval na svůj pastorační úřad. Napsal biskupovi dopis ze dne 8. listopadu 1871, ve kterém můžeme číst toto jeho vyznání víry: „Jestliže není pravda, že Kristus, Bůh a člověk se na prvním místě sám obětoval za živé i zemřelé ve svaté Eucharistii a že je v ní přítomen s celou svou osobou a že živý v mých rukou, abych se mu klaněl a vzdával mu díky za všechno, co jsem a co mám, pak zde není pro mne pravda anebo něco, co by mě zajímalo. Všechna moje nauka závisí od té skutečnosti, že Pán je skutečně přítomen v Eucharistii pod způsobou chleba a vína, tak jako byl jednou přítomen ve stáji v podobě dítěte.“ O několik dnů později blíže vysvětluje své smýšlení: „Nemohu absolutně pochopit, jak bych mohl přijímat Krista, aniž bych se mu neklaněl. Říct, že je přítomen, ale

ZÁKAZ KŘESŤANSKÉHO POHŘBU

Neapolský kardinál zakázal křesťanský pohřeb příslušníku Camorry, mafiánské organizace. Členové zločineckých organizací a sdružení nesmí přistupovat ke svátostem ani být křesťanem či biřmovacím kmotrem. Oznámil to na zasedání italské biskupské konference v Assisi.

VIDĚLA JSEM BOJ O ŽIVOT

Vedoucí jednoho z potratových center Planned Parenthood-Klinik v USA Abby Johnsonová dala výpověď poté, co viděla na obrazovce, jak dítě bojuje s nástroji, jimiž je lékař nakonec v matčině lůně trhá na kusy. „Viděla jsem boj o život.“ „Kdyby to pracovníci kliniky viděli, všichni by odešli.“

AMERIČTÍ BISKUPOVÉ SPOKOJENI

Američtí biskupové přijali s uspokojením zprávu, že sněmovna reprezentantů USA při schvalování reformy zdravotnictví nepřijala pasus, podle kterého měly být potraty hrazeny z veřejných prostředků. Tento návrh zákona však jim působí nadále mnoho starostí.

Kath-net

140. výročí narození Staříčka

Milí přátelé Salesiánské rodiny!

Dne 14. prosince tohoto roku si připomeneme milé **140. výročí narození zakladatele českého salesiánského díla DONA IGNÁCE STUHLÉHO** – našeho Staříčka. Při této příležitosti naši vlast navštíví hlavní postulátor pro svatořečení v Salesiánské kongregaci don Enrico dal Covolo. Zúčastní se hned několika vzpomínkových setkání: **V neděli 13. prosince 2009 v Píšti**, kde ve farním kostele, místě křtu služebníka Božího Ignáce Stuchlého, se bude slavit v 17 hodin mše svatá a po ní se uskuteční přednáška o Staříčkovi. **V pondělí 14. prosince 2009** navštíví jeho rodnou polskou **Boleslaw**, setká se s olomouckým arcibiskupem Janem Graubnerem, jako první návštěvník zhlédne dlouho očekávané a připravované Muzeum Staříčka v prostorách fary **ve Fryštáku** u Zlína a večer v 18 hodin pak bude koncelebrovat mši svatou **v Holešově**, kde se lidé již několik měsíců intenzivně modlí za uzdravení vážně nemocné

Michalky Láníkové na přímluvu Ignáce Stuchlého. Vzpomínkové oslavy budou pokračovat **ve Fryštáku v úterý 15. prosince 2009** mši svatou v 18 hodin ve farním kostele a setkáním lidí v sále Domu Ignáce Stuchlého.

Všechny, kteří mají rádi osobnost služebníka Božího Ignáce Stuchlého, s radostí zvu k tomu, aby se modlitbou nebo jinou účastí připojili k těmto oslavám a podpořili jak dílo, tak proces blahorečení našeho Staříčka. Nedělní mši svatou z Píště bude vysílat také **televize Noe**.

Pavel Čáp SDB, vicepostulátor procesu

nesmí se adorat, je pro mne totéž jako říct, že ve skutečnosti není přítomen.“

Klanět se Tomu, kterého přijímáme

Toto přesvědčení pastora Curtise je identické s vírou katolické církve. Bohužel v období po II. vatikánském koncilu se projevila tendence přehlížet kult klanění se Eucharistií. Aby znovu oživil naši úctu k Nejsvětější svátosti, vydal Jan Pavel II. v roce 2004 encykliku Ecclesia de Eucharistia a vyhlásil Rok Eucharistie zvláštním způsobem zasvěcený této svátosti. V závěru roku 2005 vyhlásil papež Benedikt XVI. tuto úvahu: „Je pro mne dojemné vidět, jak se všude v Církvi znovu probouzí radost z eucharistické adorace a projevují se její plody. V období liturgické reformy se část mše svaté pokládala za eucharistickou hostinu a na adoraci Nejsvětější svátosti se pohlíželo jako na něco protikladného: eucharistický chléb nám prý nebyl dán ke klanění, ale abychom ho jedli, takové názory se rozšířily. Ve zkušenosti modlitby Církve však nenacházíme projevy takového protikladu. Již svatý Augustin řekl: – Nikdo ať tento pokrm nejí, dokud se mu nepoklonil: hřešíme, když se mu neklaníme“ (srov. Enarr. in Ps 98,9 CCL XXXIX 1385). A opravdu, není tomu tak, jako bychom v Eucharistii přijímali nějakou věc. Je to setkání a spojení osob; osoba, která nám vychází v ústrety a která touží spojit se s námi, je Boží Syn. Takové spojení se může uskutečnit jen ve způsobu klanění. Přijímat Eucharistii znamená klanět se Tomu, kterého přijímáme. Právě tak a jen tak se stáváme s ním jedinou věcí“ (Discurso alla Curia Romana, 22 dicembre 2005).

Jako mnozí jiní, kteří rezignovali na výhodné postavení a svou pověst, aby zachovali věrnost svému svědomí, i pastor Curtis se stáhl do soukromí. Vzdal se svého úřadu a své zajiš-

těné prebendy a nedbal na to, co s ním bude. „Měl jsem pocit, že se vrhám do hluboké propasti, aniž bych tušil, kam dopadnu,“ svěřil se jednomu příteli. Bůh ve svém milosrdenství dopouští takový zážitek, aby tak očistil duši svých přátel, aby vystavil zkoušce jejich lásku a přivedl je k větší dokonalosti. On však nikdy neopouští ty, kteří jsou mu věrní. Krok za krokem se v duši pastora Curtise rozsvěcovalo světlo. Je si nyní téměř jist, že jedinou cestou je vstup do římské církve. Vzhledem k církvi, ve které byl pastorem, nechce udělat tento krok ve své zemi. Na počátku března 1872 odjel lodí do Oxfordu. Navštívil několik anglikánských osobností s tím úmyslem, aby se ujistil, že nepodléhá iluzi. Jejich odpovědi ho neuspokojují. Požádá tedy o audienci u Newmana, který konvertoval před třiceti lety. Budoucí kardinál mu dohoditě naslouchá, vypráví mu pak o své

minulosti a potom mu doporučí dvě knihy: „Přečtěte si je, jestli chcete, ale modlete se, modlete se, nic vám tak nepomůže jako pokorná modlitba. A přijďte ke mně, kdy se vám zlíbí. Jsem vám k dispozici.“

Jistota pravdy

Jedné osobě, jíž byl duchovním vůdcem, napsal tyto řádky, ze kterých vysvítá, jaké úzkosti prožívala jeho duše před konečným rozhodnutím: „Je to utrpení setrvat v pochybnosti ve věci tak důležité a trvalého dosahu. Nicméně musíme se spokojit s nejistotou, dokud se nedostaví jistota o čestných prostředcích.“ Nakonec díky modlitbě a působení milosti dospěje ke konečnému rozhodnutí. „Jestliže v katolické církvi není pravda, pak ani Bůh neexistuje,“ napsal jednomu příteli. V jiném dopisu ze dne 20. dubna 1872 vypráví: „Minulý čtvrtek jsem byl přijat do Církve. Nejdříve

ze všeho jsem se vyzpovídal jednomu knězi, pak jsem se odebral do kaple a byl jsem podmínečně pokřtěn, poklekl jsem před oltářem a modlil jsem se žalm Miserere. Pak jsem učinil vyznání víry. V pátek jsem přijal svaté přijímání. To byl pocit jistoty, že jsem našel pravdu. Je to velký boj odsoudit zcela na smrt svou vlastní vůli, ale když nad ní zvítězíme a opravdu se plně podrobíme, dostaví se velký klid a tak velká radost, tak velká jistota, víra tak neuvěřitelně blažená, že nepoznáváme sami sebe.“

Až do své smrti bude Curtis trpět nepochopením svých přátel ve věci svého obrácení. Z jeho rodiny jen bratr podobně jako on vstoupí do pravé Kristovy Církve. Hluboce se ho dotkla smrt obou rodičů, kteří nevstoupili do Církve, ale potěšil ho jeden kněz, když ho ujistil o naprosté upřímnosti jeho matky. Kardinál Newman, který prožil podobný druh zkoušky, napsal: „Nemůžeme dosáhnout toho, aby druzí smýšleli tak, jak chceme my, i když jsou nám velmi blízcí a drazí.“

Když byl Curtis přijat do Církve, kladl si otázku o své budoucnosti. Jeho žízeň po naprostém sebedarování ho ponoukala, aby se zasvětil Bohu v řádu certosinů, ale Newman, který správně tušil, co by tento muž mohl uskutečnit, mu radil, aby se vrátil do vlasti a dal se do služeb biskupa v Baltimoru. Curtis se tam tedy odebral a vstoupil do semináře, aby doplnil své kněžské znalosti. Byl starší věkem než všichni seminaristé, ale budil obdiv svou mírností, pokorou, horlivostí a kázní i sebeumrtvováním. 19. prosince 1874 přijal kněžské svěcení.

Nežiji již já, ale Kristus

Byl jmenován sekretářem arcibiskupa a věnoval se v té době velmi službě duším, především ve svátosti pokání. Jeho velký duch víry i mimořádné lidské dary přitahovaly k jeho zpovědnici mnoho kajníků. Dal se do služeb

všem v duchu prožívaného ideálu svatého Pavla: „Nežiji již já, ale žiji ve mně Kristus“ (Gal 2,20). Jeho homilie, opravdové klenoty spirituality, přitahovaly velké zástupy. Velmi si ho vážili jako duchovního vůdce. Když dával jednomu otci pravidla pro život, žádá od něho, aby každý den věnoval nějaký čas zkoumání knížek pro děti. Pokládá to za svatou povinnost rodičů a vychovatelů. Konečně reverend Curtis je také přítelem nemocných a starých osob, které často navštěvuje, i když je velice zaměstnaný. Jeho velké srdce má také slabost pro děti. „Nevím, co by bylo se světem, kdyby zde nebyli staří a děti.“ Tato vybraná pozornost pro všechny zjevuje jeho velkou lásku, která se zrodila ze spojení s Kristem v Eucharistii: „Sjednocení s Kristem je současně sjednocením s těmi všemi, kteří se stali a stanou jeho učedníky. Krista nelze mít výhradně pro sebe, mohu mu náležet jedině ve spojení s těmi, kteří mu patří nebo mu patří budou. Společensví přijímání mne vyvádí ze mne samého k Němu – a proto také směrem k jednotě se všemi křesťany. Stáváme se jedním tělem, jsme spojeni v jednu jedinou existenci. Lásky k Bohu a lásky k bližním jsou nyní opravdu sjednoceny: vtělený Bůh nás všechny přitahuje k sobě“ (Encyklika Deus caritas est, 25. prosinec 2005, o. 14).

V roce 1883 může reverend Curtis doprovázet svého biskupa do Říma a po roce 1886 je jmenován biskupem ve Wilmingtonu, sídle sufragána z Baltimoru. Pokora ho osměluje k žertu: „Nezáleží mi na tom, kolik osob mám nad sebou, jen když nemám žádnou pod sebou.“ Ale jeho pokusy vyhnout se odpovědnosti ztroskotají. Biskupské svěcení přijal 14. listopadu 1886, jako biskup se stal velmi blízkým svým kněžím i věřícím. Nešetří námahou, nešetří sám sebe a věnuje se duším svěřeným jeho péči. Horlivě se věnuje sirotkům a vězňům, má velkou úctu k chudobě a nebojí se být sám

pokládán za chudáka. Jeho úkol se mu jeví jako práce služebníka, kterému pán před odjezdem svěřil do péče svůj majetek. Sám vybízí věřící, aby byli stále bdělí, protože Pán nechává v tajnosti den svého příchodu. „Náš Pán nám ve svém milosrdenství skrývá okamžik svého příchodu, protože kdybychom věděli, kolik let budeme žít, věnovali bychom velký čas světským zálibám a nepřipravovali bychom se na smrt, dokud se její okamžik nepřiblíží. Přišli bychom tak o odměnu, kterou bychom mohli získat, kdybychom byli vždy připraveni na příchod v kterémkoliv okamžiku.“

Nejvyšší zkouška svatosti

23. července 1896 bylo oznámeno, že se Mons. Curtis vzdal svého úřadu. Krátce předtím řekl sestřám Navštívení ve Wilmingtonu: „Pro mne je nejvyšší zkouškou svatosti nebýt pro Boha ničím, být pokládán za nic, být od druhých pokládán za nic, radovat se z toho, že jsme pro druhé ničím, i když nejsme ničím.“ Taková touha po pokoře zjevuje lásku ke Kristu podobnou té, o které píše svatý Benedikt ve své Řeholi: „Toto je šestý stupeň pokory: mnich je spokojen s každou nejobyčejnější a nejhrubší věcí, vzhledem ke všem úkolům, které jsou mu svěřeny, pokládá se za dělníka neschopného a nehodného splnit je a říká s prorokem: Stal jsem se ničím a nejsem k ničemu; jsem před tebou jako zvíře na nošení nákladů, ale stále jsem s tebou.“

Zpráva o jeho demisi je zkouškou pro klérus i věřící ve Wilmingtonu. Jedny noviny komentují událost takto: „Tato tužba pokorného církevního hodnostáře z Delaware může najít jedinou obdobu v případě generála, který požádal o degradaci na obyčejného vojáka, aby mohl lépe sloužit své vlasti.“

Jako velmi milovaný věřícími své diecéze dále slouží mše, káže a poskytuje služby ubohým, a to i po vysvěcení svého

nástupce. Ponechá si také úřad zpovědníka u sester Navštívení. Posledních deset let svého života tráví v Baltimore v rezidenci kardinála Gibbsona, který ho jmenuje svým generálním vikářem. Dlouhé hodiny ve dne, v noci tráví před Nejsvětější svátostí. „Je to krásné důvěrně rozmlouvat s ním, ležet na jeho hrudi jako milovaný učedník (srov. Jan 13,25), nechat se jemně pronikat nekonečnou láskou jeho srdce,“ píše Jan Pavel II. „Měli se křesťanství v naší době vyznačovat především ‚uměním modlitby‘, jak nepociťovat novou potřebu setrvávat dlouho v duchovním rozhovoru, v tiché adoraci, v postoji lásky před Kristem přítomným v Nejsvětější svátosti? Kolikrát jsem, moji milovaní bratři a sestry, učinil tuto zkušenost a čerpal z ní sílu, útěchu a podporu!“ O této praxi, kterou učitelský úřad znovu a znovu chválil a doporučoval, nám svědčí četní svatí. Zvláště se tím vyznačoval svatý Alfons z Liguori, který napsal: „Mezi všemi pobožnostmi je tato, totiž klanět se svátostnému Ježíši, hned první po svátostech, Bohu nejdražší a nám nejužitečnější“ (EDE 25).

Podle svého přání pracovat až do konce na vinici Páně asistuje Mons. Curtis kardinálovi při některých jeho pastoračních návštěvách při udělování svatosti biřmování. Při jedné takové příležitosti se obrátil na biřmovance těmito slovy: „Duch Svatý přichází, aby byl tím nejpravdivějším a nejvěrnějším Přítelem, který nám nikdy nebude chybět. Ve srovnání s tímto božským Přítelem, který k vám přichází, všichni ostatní přátelé jsou jimi jen podle jména. Myslete na to a žárlivě si střežte lásku a přátelství tak absolutně podstatné pro spásu vaší duše. Tento Přítel vás nikdy neopustí, pokud ho nevyženete hříchem. Kéž Bůh dá, aby se vám to nikdy nestalo, ale až budete mít to štěstí, že se stane chrámem Svatého Božího Ducha, uvažujte o této hodnotě a střežte si pomoc božského Pří-

tele věrností a vytrvalostí v Boží milosti.“

Tito světki dosud nepoznání

V r. 1908 onemocní Mons. Curtis rakovinou žaludku. Protože nemůže jíst, rychle chřadne. 3. července na první pátek v měsíci slaví svou poslední mši svatou s horlivostí, jakou si umí představit jen ten, komu se svěřil rok předtím: „Po každé mši svaté musíme být schopni říct, toto byla nejlepší mše, kterou jsem kdy sloužil. Obětoval jsem se Bohu za duše, ještě více jsem mu zasvětil svou vlastní vůli.“ V sobotu 11. července po mnoha utrpeních zesnul služebník Boží v Pánu „jako dítě, které nachází odpočinek na mateřském klíně, po kterém tak dlouho toužilo“ (podle svědectví jedné osoby, která byla přítomná).

Můžeme doufat, že Alfredo Allen Curtis je v počtu těch svatých, kteří jsou zatím neznámí, o kterých sám jednou výmluvně hovořil v homilii na svátek Všech svatých: „Uctívejme všechny svaté, ale zvláště onen nespočetný zástup neznámých svatých. Kanonizovaní světki, kteří jsou vzhledem k ostatním méně početní, byli schopni praktikovat ctnosti hrdinským způsobem, kterého my nemůžeme dosáhnout. My však uvažujeme o širokém zástupu neznámých světců, kteří netvoří dějiny, kteří vedli stejně obyčejný život, jaký vedeme my, kteří dělali obyčejné věci mimořádně dobře, kteří pracovali, byli trpěliví a trpěli; věřili, doufali, milovali a činili pokání: ty můžeme napodobovat.“

K následování tohoto velkého konvertity a člověka vpravdě apoštolského přijímáme od Pána dar jeho osobnosti a jeho díla spásy ve svaté Eucharistii. V ní nám ukazuje lásku, která nezná mezí: „Eucharistie je nevýslovný poklad, nejen když se slaví, ale i když se před ní člověk zastaví mimo mši, umožňuje to čerpat ze samého pramene milosti“ (EDE 25).

Překlad -lš-

Troji církev je určitým způsobem a z určitého pohledu obrazem Trojice, všechny tři uskutečňují svou jednotu v Trojici.

Církev bojující nese v sobě Trojici. Se svými kněžími je zplozena v láskyplném lůně Otce, který ji zvláštním způsobem chrání. Otec jí totiž dává svého Syna, vtělené Slovo, aby ji učinil svou a aby jí předal nejen své nekonečné zásluhy, které získal za cenu tak velkých bolestí, ale také svou božskou Osobou a své Lidství v Eucharistii. Pak jí seslal Duchu Svatého, aby potvrdzoval její svátosti, papežství a všechny stupně církevní hierarchie a učinil je božsky účinné ve všech jejich úkonech.

Není úkonu Církve, ve kterém by se nezpřítomňovala celá Trojice: Trojice ji chrání v její jednotě, zbožšťuje a za všechny věci ručí.

Církev trpící se jeví, jako by byla Trojicí opuštěná, ale není tomu tak. Otec se na ni dívá se soucitem a Synova vykupitelská Krev zajišťuje duším milosti smíření a zkracuje trvání a intenzitu jejich trestů.

Já, vtělené Slovo, jsem duším v očištění velmi nablízku, protože tam se nacházejí duše, které milují a které jsem spasil svými nekonečnými zásluhami: jsou to duše svaté, které Mě stály život. Moje lidské srdce se pro ně rmoutí, když je vidím, jak trpí. Těším je a připravuji je, aby zářily v nebi.

Také Duch Svatý, který je Láskou, uděluje jim mnoha způsoby své Plody, povzbuzuje je k trpělivosti a svou láskou je očišťuje ode vši lidské strusky. To On se jich ujímá, aby je zbožštil pro nebe, a přitom je těší, neboť je Duchem Utěšitelem; sjednocuje tyto duše v naději a v Trojici, která horoucně očekává, kdy je bude moci učinit věčně šťastnými a bude jim moci sdělit jedinou věc, kterou jim může sdělit: lásku, lásku k lásce, aby je navěky ponořila do nekonečného oceánu lásky, která nikdy nebude mít konce.

Církev triumfující je vítězstvím, kterého dosáhla Trojice:

Pán Ježíš o svých kněžích

JEN V CÍRKVI JE SPÁSA

zpívá věčný hymnus o svém vítězství po bojích a po očištění, jímž duše prošly.

Blažené duše jsou vítěznou trofejí vtěleného Slova, spasené jeho krví, ale získané také Duchem Svatým, všemi milostmi, vnuknutími a pozornostmi, které je učinily hodnými, aby byly představeny Otcí. Takto očištěny a rozzářeny, posvěceny a zbožštěny Duchem Svatým je Já sám představuji Otcí, který je objímá a daruje se jim s radostí a uvádí je do radosti, která překračuje všechnu radost, to znamená do Jednoty Trojice.

Tyto duše, které jsem získal skrze bojující a trpící Církev, které se staly definitivně zářící, čisté a svaté, představuji každý den a každou hodinu Otcí, aby ho věčně oslavovaly.

Nyní je možno pochopit, jak Trojice miluje Církev, jednu a trojí, která jí vzdává nepředstavitelnou slávu po celou věčnost.

A Otec miluje tyto duše, které dosáhly spásy: přitahuje je, objímá a proniká Duchem Svatým. Miluje je pro obraz Trojice, který nesou v sobě, pro odlesk samotného Boha a vlévá do nich věčný počátek, který je v Něm a sjednocuje je tak v samu Jednotu Trojice.

To Trojice působí, že nebe je „nebem“, že dává bytí a život a nevýslovnou a věčnou blaženost. Maria, andělé, svatí a blažení, všichni jsou ponořeni do Boha, jsou jakoby zbožštěni v Božství a hluboce ponořeni do Jednoty Trojice, oceánu nekonečné lásky, propasti bez počátku a bez konce všeho toho, co je oblažující, čisté a svaté.

Ale v tomto nekonečném tajemství lásky každá duše má větší nebo menší účast na lásce a radosti podle zásluh a milostí, jimiž se obohatila na zemi. Ba co víc: zásluhy každé blažené duše budou odměněny vzhledem k síle Mých nekonečných zásluh. Bůh

totiž odměňuje duše právě za to, co mají Mého a co ode Mne obdržely praktikováním svých ctností, odměňuje je jejich podobnost se Mnou, svým Božským Synem. Já jsem totiž pravá rozkoš Trojice a větší nebo menší přetvoření ve Mne dosažené na zemi určuje stupeň jejich blaženosti v nebi.

Bůh miluje duše pro svůj odlesk, který v nich nachází, protože On nemůže milovat nic jiného než Sebe samého. Proto chtěl, aby se pro svou slávu rozrůstal v duších a právě proto po hříchu uskutečnil Vykoupení. Aby pak mohl konkrétně uskutečnit spásu, chtěl svou Církev s jejími poklady, které v sobě uzavírá a které pocházejí z Mých nekonečných zásluh jakožto Člověka-Boha, vždy pod vlivem Trojice.

Jen s Církví je spása; jen s Církví, obrazem to Trojice, je nebe, jen za podobnost s vtěleným Slovem je odměna; jen s Jednotou Trojice je věčná radost (CC 50, 12-19).

Slabost Boha Spasitele

Na věčnosti po smrti kněží přetvoření ve Mne naleznou Mou věčnou odměnu a odplatu. Odplatu Boha-Člověka, který sdílí vlastní slávu s těmi, kteří byli na zemi druhým Kristem a pili stejný kalich a zasvětili Mu svá těla a své duše.

Bůh si nic neponechává pro sebe, ale přes míru oplývá dobrotou a spravedlností; nespokojuje se s tím, že učiní šťastnými duše; i těla se stala společníky duše a budou se těšit ve věčné radosti. A to se uskuteční v mnohem větší hojnosti pro kněze přetvořené ve Mne.

Jiná dimenze Mé lásky, něžnosti Mého Srdce, které trpí, když vidí utrpení, je v Mé Církvi, v tomto zdroji nekonečné hodnoty: odpustky, měna, jejímž pokladem Církev disponuje ve prospěch všech duší a kterou mohou získat pro sebe nebo pro duše v očištění.

Církev je zaplavena Mými nekonečnými zásluhami, které všechno oživují, dobrými skutky, obětmi a utrpením duší a těl (mnohdy nevinných, jako jsou duše a těla dětí). Nepřijde nazmar ani drobinka, která obsahuje nadpřirozený zárodek, a vše bude využito pro dobro duší jako zvláštní druh měny nebo ovoce společenství svatých.

A uvažte také lépe, jak se rozlévá Moje něžnost. Když spasím hříšníka v posledním okamžiku jeho zlého života, Moje nekonečná láska tváří v tvář velkému trestu, který zasluhuje za své hříchy, i za ty, které jsou již odpuštěny, způsobí to, že odpustky promíjejí nebo alespoň zmenšují takový trest, takže může přijít do očištění s menším dluhem k zaplacení a může být přijat, jakmile odškodní Moji spravedlnost, do náruče svého Spasitele, Vykupitele Ježíše, Srdce, které neodpouští napolo, ale otevírá nesmírné lůno milosrdné dobroty, aby ho uvedl do nebe jako vítěznou trofej svého Vykoupení.

Moje něžnost k duším jde až za smrt. Kolikrát, abych tak řekl, zavírám oči své spravedlnosti a otevírám oči své nekonečné dobroty. Protože něžnost Mého Srdce vůči duším, láska, kterou mám nejen ke spravedlivým, ale i k hříšníkům, Mě zrazuje.

Toto je, tak říkajíc, Boží slabost: je to Jeho láska, Jeho nekonečná věčná láska, která stvořila duše pro nebe a pláče pro ty, které sešly na scestí, jako Pastýř, který je volá s láskyplným naléháním a hledá neúnavně tisícerym způsobem, pronásleduje je až do posledního okamžiku a nakonec, když už skončil tento smrtelný život, skrze odpustky zmenšuje zasloužené tresty. Láska Boha-Člověka má tisíc zdrojů.

(Pokračování)

Z knihy
Conchita Cabrera de Armida:
Sacerdoti di Cristo.
Città Nuova, Řím 2008,
str. 265-269
Přeložil Iš-

Alžběta Pilenková měla jistě velmi šťastné dětství. Narodila se roku 1891 v rodině šlechtického původu, která měla styky s vysoce postavenými osobami. Jeden její životopisec líčí, jak se děla jako dítě na klíně jednoho častého návštěvníka rodiny Pilenko v Petrohradě, Konstantina Pobědonosceva, všemocného generálního prokurátora Svatého Synodu ruské pravoslavné církve, který měl pověst velkého antisemity. Ve světle takového dětství je ještě těžší si představit její konec po několika desetiletích, během kterých se stala pravoslavnou mniškou se jménem Matka Maria: zemřela jako mučednice v Ravensbrücku, kam ji uvrhli nacisté za pomoc poskytnutou pařížským Židům na Zelený čtvrtek 13. března 1945, když se sama nabídla do plynové komory místo jiné vybrané ženy.

Ale ještě obtížnější by bylo představit si cestu, která Alžbětu přivedla ke svatosti (Matku Marii kanonizovala pravoslavná církev v roce 2004). V roce 1906 ztratila otce. „Můj otec je mrtev. V hlavě mi kolovalo: Tuto smrt nikdo nepotřeboval. Je to nespravedlnost. Jestliže tu není spravedlivý Bůh, žádný Bůh není.“ Ztratila víru, změnila společnost, píše básně a stává se členkou velkého Bloku. V roce 1910 se vdá za mladého advokáta, marxistu a alkoholika Dimitrije Kuzmina Karavajeva: během tří let se rozvedli (román v románu: Dimitrij se po revoluci radikálně změnil a stal se katolickým knězem). Následuje vztah k neznámému muži, se kterým má dceru Gajánu (zemřela v roce 1936 na tyfus), a pak je zde válka a revoluce. Alžběta se angažuje s nejradikálnějšími socialistickými revolucionáři v teroristických akcích. Terorismus pokládá za zcela normální metodu politického boje. Ona samotná bomby nehází, ale jako představitelka této strany se stane starostkou v Anapě. Je to první žena ruských dějin v takové roli. Pak se ocitne

ve vězení. Bili ji obvinili ze spolupráce s bolševiky a je zde druhé manželství s Danielem Skobcovem. Je členem tribunálu, který jí má soudit. Má s ním dvě děti, Jiřího a Anastázii. Nakonec bolševici zvítězí a Alžběta je nucena s rodinou odejít do emigrace. Po těchto dobrodružstvích a hazardech následují další léta strádání a utrpení, ale také nových objevů.

V roce 1926 ve věku pouhých čtyř let umírá Anastázie na meningitidu. Pro matku je to strašná bolest: ztratila všechno: bohaté dětství, revoluční sny, vlast a nyní milovanou dceru. V emigraci jí zbývá svoboda, která jí připadá cizí a krutá, jako pouhá prázdnota. Ale zde, podobně jako u mnoha Rusů, kteří ji v Paříži doprovázejí a stávají se jejími přáteli (Bulgakov, Berdajev a jiní), zrodí se neočekávaná intuice: „K čemu je nám dar svobody, jestliže zůstáváme vzadu? Jsme mimo dosah pronásledovatelů. Jsme osvobozeni i od světských tradic. Jsme mimo všechny obyčeje. Je to snad náhoda? Na poli duchovního života není místo pro náhody, nejsou epochy více nebo méně šťastné, jsou zde naopak znamení, která je třeba pochopit, a cesty, na které je třeba vykročit. A my jsme povoláni k velkým věcem, protože jsme povoláni ke svobodě.“ To, co následovalo, nebyla náhoda bez smyslu ani zlo bez vykoupění, ale výzva svobody, protože z oběti to-

ho, co bylo nejdražšího, se zrodil nový život: zbavená přirozeného mateřství, vtažena do něčeho, co je více než bolest, Alžběta pochopila, že je povolána, aby se stala

Alžběta Pilenková

„matkou všech“. Je to počátek nového života, s povoláním a úplným sebedarováním, které se rozvine v nejrůznějších obměnách.

Především je tu bezmezná vášeň pro lidstvo, která ji vede k tomu, aby hledala nové děti tam, kde je utrpení nejkrásnější a nejzoufalejší, mezi vydědenci a emigranty: nezaměstnaní, nemocní, blázní se stávají její rodinou. Je to vítězství, které se rodí z nejstrašnějších porážek, když je „člověk postaven před nevyhnutelnou volbu: vlačnost pozemského pobytu nebo nekonečný prostor věčnosti, ve kterém existuje jen jeden pevný a jistý bod, a to je kříž“.

Tato cesta ve společenství kříže, opřená o kříž, má svůj první pevný bod v roce 1932, když Alžběta získala církevní rozvod,

složila sliby a přijala mnišské jméno Maria ke cti svaté Marie Egyptské.

Bouřlivá minulost je nyní za zády, ale srdce zůstává srdcem a Maria je „poněkud divoškou mniškou“, která na veřejnosti kouří a za úsvitu bloudí po obchodech a hledá něco pro své chudé: tradiční kázeň v izolované poustevně nebo v klášterní komunitě by jí byla těsná: „Oddělit se od vnějšího světa ve jménu asketismu je rafinovaná forma egoismu.“ A pak podminky, v jakých se nachází ruská emigrace v západní Evropě, jsou skutečně nové. A ještě jednou se projeví intuice víry: „Je třeba kráčet po vodě. Svatý Petr to udělal a neutopil se. Přirozeně držet se na břehu je jistější, ale také nemusíme vůbec dospět na místo určení.“

Nová cesta, objevená jako „kráčení po vodě“, je mnišství ve světě; mnich, který miluje Boha nade všechno. Nezříká se světa, ale obětuje ho Stvořiteli a stojí uprostřed samotného světa: není zde žádné odříkání, ale není zde ani splnutí se světem, redukování Církve na dobročinnou instituci: „Je třeba, aby se naše iniciativa stala dílem všech, kteří z ní mají prospěch, a nestala se dobročinnou akcí jako takovou, kde jedni prokazují dobro a ukazují přebytky a druzí přijímají dobročinnost, aby udělali místo dalším.“ Mimo oblast starých zakázů i nových revolučních snů se jedná o novou kreativní intuici, která člověka vrací, aby vytvořil mezi Bohem a světem nové pouto, které nikdo nemůže zlomit. Charitativní aktivita vede matku Marii k zakládání hospiců, sanatorií a konviktů, z nichž nejslavnějším je onen na ulici de Lourmel 77: „Je to neobvyklý blázinec: jsou zde dívky, bezdomovci, nezaměstnaní a nyní také dva sbory, jeden z ruské opery a jeden gregoriánský, misijní centrum a bohoslužby v kapli ráno a večer.“ To, co se mnohým

Dílo Pravoslavné akce

jeví jako chaos, je pro matku Marii naplněním křesťanského povolání: na počátku nebylo nic změněno, na konci nebylo nic, co by nemohlo být změněno.

27. září 1935 se v životě matky Marie objeví nový pevný bod: aby lépe odpovídala svému povolání, zakládá Pravoslavnou akci. Název navrhl Berďajev, církevní schválení přijde od metropolit Evlogia, jedné z největších autorit ruského společenství v emigraci; mezi zakladateli jsou nejznámější jména náboženské ruské kultury v zahraničí. Přicházejí nabídky materiální pomoci pro každého, kdo něco potřebuje – od talíře na polévku pro posledního vagabunda až po nabídku práce na domě, který těžce čelí ekonomickým těžkostem, které v Paříži třicátých let postihují v první řadě přistěhoválce. Ale nezůstává jen u toho: organizují se konference, aby se udržovalo vědomí vlastní tradice a živilo vědomí křesťanského poslání přetvořit celý svět. Matka Maria se vůbec nešetří: „Svět věří, že když dáme svou vlastní lásku, zůstaneme ochuzeni o to, co jsme dali. Opak je pravdou: Všechno duchovní bohatství darované druhým se dárci nejen vrací, ale roste a znovu ožívuje.“ Čím více odpovídá na provokaci skutečnosti, aby ji přivedla ke Kristu, tím více je Maria citlivá pro potřeby světa. A čím více se stává citlivou pro tyto potřeby, tím více ti, kteří ji potkávají, jsou jí uchvázeni, přijímají její rady a následují ji, jak se stalo, když navštívila skupinu horníků v Pyrenejích. Z počátku ji přijímali s nevraživostí, domnívali se, že chce dělat „zbožné řeči“, a raději by byli chtěli, aby jim očistila ubikaci, kde bydlí. Ona se nedala zmást a nahradila plá-

novanou konferenci pokorným umýváním podlah (načež horníci vyslechli s různým zájmem její slova, a jak jeden z nich jí řekl, jen ta slova ho odradila od sebevraždy, o které dlouho uvažoval).

Stejná dynamika se opakuje, když do Paříže přijdou nacisté a začne rasová perzekuce. Matka Maria a její přátelé nemohou přijmout svět, kde lidstvo tupě jásá nad ubohými úspěchy a je roztrpčeno malými neúspěchy, zřídka se vlastního postavení a horlivě si nasazuje „víko z rakve na hlavu“. Nikdo z nich nemohl zůstat necitelným vůči nové situaci a pro Pravoslavnou akci se stalo zcela samozřejmým postavit proti nové diskriminaci autentickou službu lidskému společenství, která je zakořeněna ve společenství s Trojicí. Hledají způsob, jak pomoci Židům, zřizují pro ně útulky, falešné dokumenty, především falešná potvrzení o křtu. Represe nedají na sebe dlouho čekat. Spolu s matkou Marií jsou zatčeni jiní, její syn Jiří a duchovní asistent P. Dimitrij Klepinin. Všichni zemřou v koncentračním táboře a ožijí vlastní smrtí Kristovu lásku. „Z lásky ke svým tvorům Bůh poslal svého Syna na smrt na kříži, ne proto, že by nemohl svět vykoupit jiným způsobem, ale aby nás tím naučil, jaké je bohatství jeho lásky,“ řekla matka Maria, a i když přesně věděla, co riskuje svými skutky, podnikla poslední kroky svého života právě pro lásku a z lásky ke Kristu. Jak napsala po smrti své dcery Gajány: „Ne, smrti, nemilovala jsem tě, ale co je na světě živějšího než věčnost, a co je na světě smrtelnějšího než žít.“

L'Osservatore Romano

2. září 2008

KONZERVATIVNÍ ANGLIKÁNI JSOU POTĚŠENI

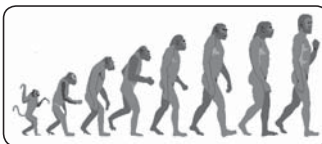
Konzervativní anglikáni jsou potěšeni Apoštolskou konstitucí z 9. listopadu, která usnadňuje skupinám anglikánů sjednocení s katolickou církví. Podle vyjádření předsedy konzervativní skupiny se jedná asi o 450 farních společenství, která o tomto kroku alespoň vážně uvažují. Důvodem je liberalismus anglikánské hierarchie, svěcení žen a homosexuálů. *Kath-net*

Proč vlastně evoluce?

Když se hovoří o teorii evoluce nebo o darwinismu, lidé si často myslí, že jde o oblast biologie a že tyto otázky nemají vliv na každodenní život. To je ovšem velký omyl, protože evolucionismus spíše jako základ biologie představuje základ filozofie, která ovládla myšlení mnoha lidí.

Tato filozofie se nazývá „materialismus“, slepenec různých falešných teorií, které se snaží vysvětlit modalitu naší existence. Materialismus vychází z apriorního předpokladu, že neexistuje nic jiného než hmota, ať už organická nebo neorganická. Na základě tohoto předpokladu popírá jsoucnost nemateriálního charakteru a samozřejmě také původce všeho bytí – Stvořitele.

Škody, které materialismus způsobil, se neomezují jen na jednotlivce, ale materialismus představuje extrémní hrozbu pro společenský a politický řád. Vedl na jedné straně k anarchismu, na druhé straně ke zbožštění totalitního státu. Materialismus se stal velkým dogmatem XIX. století a ideologickým základem tragického vývoje ve 20. století. Klasikové marxismu nacházeli opodstatnění svého filozofického konceptu právě ve vývojové teorii

Ch. Darwina. Jak napsal Karel Marx, Darwinova kniha „O původu druhů“ „obsahuje přírodovědecký základ, který je nezbytný pro naši vizi“⁽¹⁾.

Ačkoliv se o evoluci živé přírody z neživé mluví jako o dnes již zcela samozřejmém a nepopíratelném faktu, skutečnost je taková, že nejnovější vědecké poznatky ji zcela vyvracejí jako nepodloženou pavědu, která byla z ideologických důvodů propagována a prosazována, až zcela ovládla školy i média a lidské mozky.

Evolucionismus je přijímán, jako by šlo o vědu rigorózně dokázanou. Její vyznačiči vůbec nemyslí na to, že stavějí na zmatených ideologických a filozofických předsudcích, které si nasadily masku vědeckosti. Ačkoliv všichni lidé vědí, že náhodné události mohou vyvolat jen nepravidelnost a zmatek, evolucionisté přesto tvrdí, celý viditelný svět a neuvěřitelný řád živoucích organismů mají svůj počátek v pouhé náhodě. Biolog, který vidí, že v každé jednotlivé buňce existuje přímo neuvěřitelná harmonie a důmysl a nic zde není ponecháno pouhé náhodě, je nicméně ochoten věřit, že celý tento zázrak života vznikl před miliony let pouhou hříčkou náhody. Když tento vědec půjde po chodníku a náhle uvidí před sebou tři cihly položené na sobě, nikdy ho nenapadne, že tyto cihly se tu sešly pouhou ▶

Je toto skutečnost?

CLUNYJSKÉ Hnutí - pokračování ze str. 2

mohly se rychle rozšířit ideály ryzosti a věrnosti, které se clunyská reforma snažila sledovat. Navíc, opati byli voleni bez jakýchkoliv zásahů ze strany civilní autority, zcela jinak než tomu bylo na jiných místech. Ve vedení Cluny a četných závislých mnišských komunit se střídaly osobnosti opravdu důstojné: opat Odon z Cluny, o kterém jsme hovořili v jedné katechezi před dvěma měsíci, dále Emard, Maiolo, Odilo a Hugo Veliký, kteří rozvíjeli své půso-

Historická kresba clunyského kláštera (délka chrámu 180 m)

beni v dlouhých obdobích a zajišťovali tak stabilitu a šíření zahájené reformy. Kromě Odon jsou jako světcí uctíváni Maiolo, Odilo a Hugo.

Clunyská reforma měla pozitivní dopad nejen na očistění a nové probuzení mnišského života, ale i na život celé všeobecné církve. Neboť tužba po evangelijní dokonalosti představovala podnět pro boj proti těžkým nešvarům, které sužovaly Církev v onom období: simonii, tj. nabytí pastoračních úřadů za od-

Clunyský klášter dnes

měnu, a nemravnosti světského kléru. Clunysští opati se svou duchovní autoritou, clunysští mniši, kteří se stali biskupy a někteří dokonce papeži, byli protagonisty imponující akce duchovní obnovy. A o plody nebylo nouze: vrátil se kněžský celibát, který začal být v úctě a byl dodržován, a do obsazování církevních úřadů byly zavedeny transparentnější procedury.

Ovoce reformy

Mniši inspirovaní clunyskou reformou znamenali také významná dobrodíní pro společnost. V epoše, kdy péči o nemocné zajišťovaly jen církevní instituce, byla charita praktikována s velkým úsilím. Ve všech domech byl elemozinář pověřený péčí o ubytování cestujících

a poutníků, potřebných osob, kněží a řeholníků na cestách a především chudých, kteří přicházeli prosit o chléb a přístřeší na několik dní. Neméně důležité byly další dvě instituce typické pro středověkou civilizaci, které zavádělo Cluny: tzv. „Boží příměří“ a „mír Boží“. V době silně poznamenané násilím a duchem pomsty „Božím příměřím“ byla zajišťována dlouhá období bez rozbrojů, příležitostně zakončovaná náboženskými slavnostmi v některý den v týdnu. „Mír Boží“ vyžadoval pod hrozbou kanonického trestu respektování obrany bezbranných osob a posvátných míst.

V povědomí evropských národů se tak rozšiřoval dlouhodobý proces, který přinesl stále zřetelnější uznání dvou základních prvků pro budování společnosti, a to hodnotu lidské osoby a primárního dobra – míru. Kromě toho, jak se stávalo jiným mnišským fundamentem, clunysští mniši disponovali rozsáhlým vlastnictvím, pilně obhospodařovaným, a přispívali tak k ekonomickému rozvoji. Kromě manuální práce nechyběly jiné typické kulturní aktivity středověkého mnišství – jako školy pro děti, zřizování knihoven, scriptorií pro opisování knih.

Před tisíci lety, když byl proces formace evropské identity v plném proudu, clunyské zkušenosti, rozšířené do širokých oblastí evropského kontinentu, se zde tímto způsobem staly důležitým a cenným vkladem. Znovu zdůraznily prvenství duchovních hodnot; udržovaly živé vědomí o zaměření k Božím věcem; inspirovaly a podporovaly iniciativy a instituce pro rozvoj humánních hodnot, vychovávaly v duchu míru. Draží bratři a sestry, modleme se, aby ti, kteří mají na srdci autentický humanismus a budoucnost Evropy, dokázali znovu objevit, ocenit a hájit bohatý kulturní a náboženský odkaz těchto staletí.

*Bollettino Vaticano 11. 11. 2009
Mezititulky redakce Světla*

PROČ VLASTNĚ EVOLUCE? - pokračování ze str. 11

náhodou. Kdyby to někomu tvrdil, pokládali by ho za blázna.

Jak je možné, že rozumní a vzdělaní lidé smýšlejí tak absurdně o původu své existence? Není možné, aby takový způsob uvažování vznikl na základě vědeckého zkoumání. Věda vždy vyžaduje, aby se braly v úvahu nejméně dvě alternativy, které mají přibližně stejnou pravděpodobnost. Pravděpodobnost nahodilého vzniku živé buňky se však rovná nule.

Moderní biochemie nahlédla v posledních čtyřech desetiletích do tajemství buňky. To vyžadovalo nesmírné úsilí desítek tisíc vědců, kteří svůj život strávili v laboratoři. Výsledky tohoto spojeného úsilí jsou jednoznačné. Každá buňka představuje úžasný „projekt“. Tento výsledek je třeba pokládat za jedno z největších vítězství vědy. Nicméně kolem výsledku zavládlo mlčení. Proč?

Protože teď je na řadě otázka, kdo je autorem tohoto důmyslného projektu.

Lidé raději přehlížejí jasná znamení a důkazy moudrého Stvořitele, protože jsou uzavřeni sami do sebe a nejsou ochotni připustit, že to, co odmítají, může být skutečností. Richard Dawkins říká křesťanům, že jsou bláhoví, když pokládají za zázrak, že socha Panny Marie pohnula svou rukou. Podle něho se pouze všechny molekuly pohybovaly ve stejném okamžiku stejným směrem a pak se opět vrátily do původní polohy⁽²⁾.

Evoluční teorie a materialistické pojetí světa, na kterém se zakládá, bylo širokým masám implantováno díky trvalé indoktrinaci. Lidé jsou vytrvale tak bombardováni sdělovacími prostředky, učebnicemi a polovědeckým tiskem, že je vůbec nenapadne myšlenka, že tato rádooby vědecká teorie odporuje základním principům rozumu. Mladí studenti a budoucí vědci přijímají jako samozřejmost materialistickou vizi světa. Vědci oddaní evolucionismu se všemožně snaží najít dodatečně vě-

decké důkazy pro iracionální hypotézy z XIX. století, protože evoluce se stala neodvolatelným dogmatem, podmínkou jejich existence. Evolucionismus se však udržuje ve vědeckém světě nikoliv pro svou vědeckou hodnotu, ale jako ideologická povinnost. Je jen málo vědců, kteří riskují svou kariéru a říkají po pravdě, že král je nahý.

Nicméně skutečnost je taková, že opravdová věda disponuje konkrétními důkazy, že teorie evoluce staví na mylných předpokladech a že používá ke své propagaci i vyslovené podvody.

(Pokračování)

Pramen: *Harun Yahya: Inganno dell'evoluzione*

⁽¹⁾ Cliff, Conner, „Evolution vs. Creationism: In Defense of Scientific Thinking“, International Socialist Review (Monthly Magazine Supplement to the Militant), November 1980.

⁽²⁾ Richard Dawkins, *The Blind Watchmaker*, London: W. W. Norton, 1986, p. 159.

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

oslavy, kterou mu vzdávali, velké zalíbení. Tajemství tohoto pozeňnaného rozkvetu spočívá v opravdovosti a nezištné službě Bohu, který pak všechno ostatní, tak jak slíbil, v hojnosti přidá.

Ty, kteří přijali Boží pozvání a opustili svět, nečekalo za klášterní zdi žádné pohodlí. Museli se opravdu zříct nejen světa, ale i sami sebe a své vůle. Nad zkouškami a cvičením v ctnosti, jimiž procházeli, by se dnešní aspiranti duchovní životní dráhy asi ošivali, pokud by je vůbec vydrželi. S denním rozvrhem clunyských mnichů by se dnes smířil málokterý seminarista. Ale tady opravdu šlo o dobrovolné a velkodušné nastoupení úzké a strmé cesty, která vede k nebi. Klášter byl jako pilný včelí roj, který mezi sebou nestrpěl žádné trubce. Opravdu svatí vůdčové vedli své svěřence ke svatosti a ovoce této svatosti se rozlévalo daleko za klášterní zdi na celou zemi. Tehdejší panovníci a politici si byli dobře vědomi tohoto pozeňnaní, a proto jim také na těchto místech modlitby velmi záleželo. Je příznačné, že až přijde doba, kdy na jejich místo usednou jiní vládcí, kteří nebudou sloužit Bohu, ale sobě a jeho Odpůrci, první jejich starostí bude tyto posvátné Boží oázy zlikvidovat.

Jít do kláštera znamená opustit svět, uzavřít se před světem, a přece si tito mniši nehráli na vlastním písečku. Co slouží Bohu, to slouží všem. Vysoká kultura práce spojená s modlitbou přinášela nečekané plody. To hlavní nebyl materiální rozvoj a už vůbec ne zisk. A přece klášterní hospodářství nejen prosperovalo, ale stalo se bohatstvím celé země, pro kterou tyto Boží příbytky představovaly vedoucí duchovní i kulturní a hospodářskou sílu a zdroj a nositele všeho rozvoje a pokroku. Bylo by velkou chybou posuzovat tento rozkvet jen lidskými hledisky a lidskými zkušenostmi.

Rozhodující slovo zde měla milost Boží a Boží pozeňnaní: takto si Bůh představoval, že budou lidé na zemi žít a užívat pozemské statky. Těm, kdo v první řadě hledali Boží království, všechno ostatní bylo přidáno. Oni nebyli ve vleku světa, ale vedoucí silou pro svět.

Ani tento „Boží kolos“ se však nevyhnul úpadku. Jakmile poklesla láska, začaly pronikat nekázeň a pohodlnost. Jestliže se v klášteře nebo v semináři neučí pravé a nezkalené víře, jestliže zde nevládne morálka svatosti, ale pýcha, marivost, pohodlí anebo dokonce něco horšího, byl by Pán Bůh sám proti sobě, kdyby do takových klášterů posílal tak četná povolání jako do Cluny v době rozkvetu. Smutný pád Cluny dovršila Francouzská revoluce, kdy byl klášter zrušen a jeho skvostná perla, kdysi největší katolický chrám, byl jako zbytečný prodán soukromníkům, kterým posloužil za kamenolom pro stavbu vojenského hřebčína.

Svět, jehož duchovní i materiální bohatství vyrostlo kdysi ze služby Bohu, dnes Boha odmítá. Dopracoval se dokonce až k úplné nesnášenlivosti vůči Bohu, která se nutně promítá do nesnášenlivosti k lidem. Ale my si musíme klást otázku, jaký je náš podíl na tomto zvratu, zda taková místa, jakými byly kdysi kláštery, opravdu zůstala oázami svatosti, které spojují nebe se zemí a svolávají na ni Boží pozeňnaní, anebo zapomněla na svou první lásku a sama se dostala do vleku pokroku poznamenaného pýchou

a sobectvím. Tak, jak byl svatý život mnichů pro církev a svět pozeňnaním, tak se stal později pohoršlivý život některých z nich její tragédií. Z toho také vyplývá otázka, zda v dnešní době krize a úpadku duchovních hodnot má být naší první starostí, jak se přizpůsobit a co vymyslet nového, aby to táhlo, anebo se máme pokorně ohlednout, co jsme po cestě ztratili.

Jedna z výtek, kterou „nekonzervativní“ katolíci adresují těm, které označují s nelichotivým přízvukem za konzervativní, je ta, že prý jsou svou zkonstatělostí a nevstřícností překážkou ekumenismu. Pokud bychom za cíl ekumenického snažení pokládali znivelizovat víru všech křesťanů na takového společného jmenovatele, aby se na tom všichni mohli shodnout, pak by ona výtka mohla být oprávněná. Ale zdaleka tomu tak není. Konzervativní a nekonzervativní polarizace není katolická specifická, ale vyskytuje se i u odloučených bratří. Ekumena však probíhá nejen na oficiální úrovni formou jednání, setkávání a tvorbou dokumentů, přičemž výsledek toho snažení je a bude ještě dlouho ve hvězdách. Existuje také ekumena tak říkajíc zdola, která neprobíhá na oficiální úrovni, ale cestou tichého a upřímného hledání pravdy a přináší konkrétní ovoce. Takovým vytrvalým hledačem pravdy byl anglikánský biskup John Henry Newman, který se nakonec stal katolickým kardinálem a nyní čeká na titul blahoslavený. V jeho šlépějích šel biskup episkopální církve Curtis. Za zmínku stojí onen moment, který ho přiměl k jeho rozhodujícímu kroku: nepřijal „pokrokové“ názory svého biskupa ve věci

Eucharistie, protože neodpovídala jeho „konzervativnímu“ přesvědčení o reálné přítomnosti Ježíše Krista pod svátostnými způsoby. Měl to štěstí, že se nedožil doby, kdy se i v katolické církvi začnou objevovat podobné názory jako u jeho biskupa.

Dále je to tichý ekumenismus několika set protestantských pastorů, kteří již přestali nacházet pravdu víry a mravů v praxi protestantských denominací a konvertovali do katolické církve. Není vyloučeno, že tento ekumenismus dostane nový impulz po volbě biskupky Margot Käßmannové za předsedkyni Rady evangelických církví v Německu, která rozčarovala všechna protestantská konzervativní seskupení. Nejen proto, že je to jedna ze čtyř rozvedených biskupek, ale také proto, že přivádí obsah víry na stále menšího a menšího společného jmenovatele a zřejmě není ještě u konce.

Ale zatím nejpočetnější a nejnázornější případ tohoto praktického ekumenismu představuje téměř půl milionu anglikánských věřících, kteří hodlají opustit anglikánskou církev, protože nacházejí pravdu víry a mravů právě v církvi katolické. Jestliže jim Řím vychází vstříc vydáním zvláštní konstituce, není to žádný proselytismus, nýbrž odpověď na jejich tužbu a vytvoření podmínek, které jim umožňují tolik toužené splynutí s katolickou církví s možností podržet to, co je jim z jejich vlastní tradice drahé. Je nesporné, že tito křesťané mají v katolické církvi nejbližší právě k její konzervativní tváři. Je tedy možno tzv. „konzervativní“ katolíky označovat za brzdu ekumenismu? To, co nás stále více rozděluje, jsou naopak projevy liberálního progresivismu, který je stále smělejší a povážlivě ohrožuje nejen skutečnou a jedině žádoucí jednotu, ale i naše hlavní poslání na tomto světě: být nikoliv nohsledy světa, ale jeho určující duchovní silou.

-/š-

OPĚT SOUDNÍ VÝROK

V USA v Jižní Karolině, kde si mohou řidiči za 25 dolarů dát zhotovit poznávací značku podle svého přání, zakázal soudce značky, na kterých je kříž a slova: „I believe – Věřím“. Zástupce guvernéra to prohlásil za diskriminaci křesťanů a podává protest u generální prokuratury. Svoje „poznávací značky“ mají v Karolině nejrůznější skupiny.

Kath-net

Pondělí 30. 11. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium 6:15 Octava dies (551): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:45 Ja som s vami (2. díl) 6:55 Pod nebesy (7. díl) 7:45 Pro vita mundi (132): P. Jan Vallo 8:25 Čteme z křesťanských periodik 8:35 Noční univerzita: Služba v manželství - PhDr. Josef Zeman 9:35 Přejeme si... 10:00 Zpravodajské Noeviny 10:10 Nedělní čtení 10:35 Na koberečku (73) 10:50 Ekoauto 11:05 Věci víry 11:35 Noekreace aneb Vandrování (12. díl) 11:45 O sobecké Růžence 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Johann Strauss - Orchestr 13:00 Klub Valdocco 13:10 Krásy Čech a Moravy - Křivoklát 13:40 Cesty za poznáním: Kuba 14:30 Pro zdraví (31): Play true - Maroš Molnár a Lubomír Višňovský 14:35 Veneto 14:55 Zázňe Roberta Hliněnského 15:25 Misionář pod sopkou 16:00 H2Onews 16:10 Přejeme si... 16:30 Krásy Čech a Moravy - Konopiště 17:00 NOEparáda (13. finále) [L] 17:25 O slovanství - kardinál Tomáš Špidlík SJ 17:35 František Peňáz 18:00 Mikroregion Třemšín (1/9) 18:10 Tibet tajemný 18:35 Cesta tří králů (1. díl) 18:45 Věda - výzkum - inovace 19:00 Světlo pro Evropu (7. díl) [P] 19:25 František Peňáz 19:45 Čteme z křesťanských periodik 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše 20:05 Harfa Noemova III. (13. díl) [P] 20:25 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty 21:15 Na koberečku (73) 21:30 Pod nebesy (7. díl) 22:25 Noční univerzita: Ing. Stanislav Juránek - Křesťané a politika 23:05 Octava dies (551): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:35 CHKO Pálava - Děvín 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Johann Strauss - Orchestr 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 1. 12. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Noční univerzita: Služba v manželství - PhDr. Josef Zeman 7:15 Kulatý stůl: Ekumenické ohlednutí za návštěvou Sv. otce Benedikta XVI. 8:45 Mikroregion Třemšín (1/9) 8:55 Světlo pro Evropu (7. díl) 9:20 Zázňe Roberta Hliněnského 10:00 Rodina 10:20 Pro zdraví (31): Play true - Maroš Molnár a Lubomír Višňovský 10:25 A vy nepláčete s námi... 11:10 Na koberečku (73) 11:25 Noeland (7. díl) 11:45 Cesta tří králů (1. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Písnový koncert (1. část) 12:55 Octava dies (551): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:25 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty 14:15 Pro zdraví (30): Play true - MUDr. Pavel Malovič 14:25 Mexico pohledem dobrovolníka 15:05 Klub Valdocco 15:15 Misionář pod sopkou 15:45 Ja som s vami (2. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Pro vita mundi (135): Josef Vlček (2. díl) 16:50 Ekoauto 17:05 Robin Hood 18:30 Pro zdraví (31): Play true - Maroš Molnár a Lubomír Višňovský 18:35 Cesta tří králů (1. díl) 18:45 Noeland (7. díl) 19:05 Harfa Noemova III. (13. díl) 19:15 Mikroregion Třemšín (1/9) 19:25 Čteme z křesťanských periodik 19:35 Noekreace aneb Vandrování (12. díl) 19:45 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Misijní magazín (32): Zambie - finance 21:05 Zpravodajské Noeviny 21:20 Pearl Harbor - válka v Pacifiku (15/16) [P] 22:00 Betlém - vnitřní domov: Rosangela de Oliveira Salaza 22:25 Cesty za poznáním: Kuba 23:15 Tajné dějiny kosmických projektů (4) 23:45 Věda - výzkum - inovace 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Písnový koncert (1. část) 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 2. 12. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Krásy Čech a Moravy - Konopiště 6:45 Pearl Harbor - válka v Pacifiku (15/16) 7:25 Rodina 7:45 Mexico pohledem dobrovolníka 8:25 Na koberečku (73) 8:40 Betlém - vnitřní domov: Rosangela de Oliveira Salaza 9:00 Čteme z křesťanských periodik 9:10 Pro vita mundi (135): Josef Vlček (2. díl) 9:50 Pro zdraví (31): Play true - Maroš Molnár a Lubomír Višňovský 10:00 Harfa Noemova III. (13. díl) 10:20 Klub Valdocco 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Pro vita mundi (132): P. Jan Vallo 12:45 Ekoauto 13:00 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty 13:50 Přejeme si... 14:10 Noční univerzita: Služba v manželství - PhDr. Josef Zeman 15:10 Na koberečku (73) 15:25 Zázňe Roberta Hliněnského 16:00 Zpravodajské

Noeviny 16:10 František Peňáz 16:30 Světlo pro Evropu (7. díl) 17:00 Goodwillboy: Bishop day [P] 17:40 NOEparáda (13. finále) 18:05 Mikroregion Třemšín (1/9) 18:15 Noeland (7. díl) 18:35 Cesta tří králů (2. díl) 18:45 Obnova víry 19:10 Octava dies (551): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 19:40 Čteme z křesťanských periodik 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 V dalekém Ouangu [P] 20:30 Přejeme si... [P] 20:50 Atlas Charity (1. díl): Hnojník (výstavba domu s pečovatelskou službou) 20:55 Tibet tajemný 21:20 Harfa Noemova III. (13. díl) 21:40 Noekreace aneb Vandrování (12. díl) 21:50 Ja som s vami (2. díl) 22:00 Humanitární pomoc 22:25 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 0:00 H2Onews 0:10 Noční univerzita: Ing. Stanislav Juránek - Křesťané a politika 0:50 Pearl Harbor - válka v Pacifiku (15/16) 1:30 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 3. 12. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Pro vita mundi (135): Josef Vlček (2. díl) 6:55 Čteme z křesťanských periodik 7:05 Noční univerzita: Ing. Stanislav Juránek - Křesťané a politika 7:45 Mikroregion Třemšín (1/9) 7:55 Písnový koncert (1. část) 8:45 Noekreace aneb Vandrování (12. díl) 8:55 Přejeme si... 9:15 Krásy Čech a Moravy - Konopiště 9:45 Klub Valdocco 10:00 Na koberečku (73) 10:15 Ivana Koubek 10:30 Zázňe Roberta Hliněnského 11:00 V dalekém Ouangu 11:25 Noeland (7. díl) 11:45 Cesta tří králů (2. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Xumifushou Miao Chengde, Hagia Sophia, Lucca 12:35 Octava dies (551): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:05 Přejeme si... 13:25 Gustav Lstok - Kříž je moje cesta 13:45 Goodwillboy: Bishop day 14:25 NOEparáda (13. finále) 14:50 Mexico pohledem dobrovolníka 15:30 Atlas Charity (1. díl): Hnojník (výstavba domu s pečovatelskou službou) 15:35 Příroda a Natura 2000: Ptačí oblast Beskydy, EVL Niva Morávky 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Ja som s vami (2. díl) 16:20 Harfa Noemova III. (13. díl) 16:40 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty 17:10 Pro vita mundi (135): Josef Vlček (2. díl) 18:10 Mikroregion Třemšín (1/9) 18:25 Slovo pre Teba (1/2) 18:35 Cesta tří králů (2. díl) 18:45 Pod nebesy (7. díl) 19:35 Na koberečku (73) 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše 20:05 U NÁS aneb od címbálu o lidové kultuře (16. díl) [P] 21:05 Národní park Šumava: Vltavský luh 21:25 Zpravodajské Noeviny 21:35 Pearl Harbor - válka v Pacifiku (15/16) 22:15 Atlas Charity (1. díl): Hnojník (výstavba domu s pečovatelskou službou) 22:25 Noční univerzita: Služba v manželství - PhDr. Josef Zeman 23:25 Misionář pod sopkou 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Pro vita mundi (132): P. Jan Vallo 0:45 Octava dies (551): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 1:20 Poslech Radia Proglas.

Pátek 4. 12. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Goodwillboy: Bishop day 6:55 NOEparáda (13. finále) 7:20 Misijní magazín (32): Zambie - finance 8:20 Atlas Charity (1. díl): Hnojník (výstavba domu s pečovatelskou službou) 8:25 Mexico pohledem dobrovolníka 9:05 Slovo pre Teba (1/2) 9:15 Národní park Šumava: Vltavský luh 9:35 Přejeme si... 10:00 Pro vita mundi (132): P. Jan Vallo 10:40 Přejeme si... 11:00 Misionář pod sopkou 11:30 Noeland (7. díl) 11:50 Cesta tří králů (2. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Octava dies (551): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 12:35 Světlo pro Evropu (7. díl) 13:00 Betlém - vnitřní domov: Rosangela de Oliveira Salaza 13:20 Kulatý stůl: Ekumenické ohlednutí za návštěvou Sv. otce Benedikta XVI. 14:50 Harfa Noemova III. (13. díl) 15:10 Na koberečku (73) 15:25 Krásy Čech a Moravy - Konopiště 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Pro vita mundi (135): Josef Vlček (2. díl) 16:50 Mikroregion Třemšín (1/9) 17:00 Robin Hood 18:25 Noekreace aneb Vandrování (12. díl) 18:35 Cesta tří králů (3. díl) 18:45 Národní park Šumava: Vltavský luh 19:05 V dalekém Ouangu 19:30 Cesty z křesťanských periodik 19:40 Ekoauto 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Kulatý stůl: Salesiáni [L] 21:35 Na koberečku (73) 21:50 Octava dies (551): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:25 Noční univerzita: Ing. Stanislav Juránek - Křesťané

Na druhou neděli adventní si připomínáme **40. výročí úmrtí** (6. 12. 1969) světitého biskupa olomouckého **ThDr. STANISLAVA ZELY**, vězně obou totalitních režimů 20. století. Vzpomeneme na něj v **neděli 6. 12. 2009**

v 10 hodin v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Soběchlebech, děkanství Hranice, při mši svaté a také na místním hřbitově, kde je pochován. Vzpomíná rodina, farnost, rodné Záhofí.

Lipový kříž - Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku Mgr. Michala Semina MŮŽE BÝT KATOLÍK „ZELENÝ“?**, která se bude konat v **úterý 1. prosince 2009 v 18 hodin** v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

a politika 23:05 NOEparáda (13. finále) 23:30 Rodina 23:50 Ja som s vami (2. díl) 0:00 H2Onews 0:10 Pearl Harbor - válka v Pacifiku (15/16) 0:50 Zázňe Roberta Hliněnského 1:20 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 5. 12. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Kulatý stůl: Ekumenické ohlednutí za návštěvou Sv. otce Benedikta XVI. 7:45 Klub Valdocco 7:55 Čteme z křesťanských periodik 8:00 Noeland (7. díl) 8:20 Robin Hood 10:00 Goodwillboy: Bishop day 10:40 NOEparáda (13. finále) 11:05 Cesty za poznáním: Cairo, St. Peter a Paul, Jabrin 11:35 Ja som s vami (2. díl) 11:45 Cesta tří králů (3. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Angelus Domini 12:05 Písnový koncert (1. část) 12:55 Národní park Šumava: Vltavský luh 13:15 Zpravodajské Noeviny 13:25 Mexico pohledem dobrovolníka 14:05 Harfa Noemova III. (13. díl) 14:25 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty 15:15 Slovo pre Teba (1/2) 15:25 Noekreace aneb Vandrování (12. díl) 15:35 Na koberečku (73) 15:50 Atlas Charity (1. díl): Hnojník (výstavba domu s pečovatelskou službou) 16:00 H2Onews 16:10 Krásy Čech a Moravy - Konopiště 16:40 Přejeme si... 17:00 Misionář pod sopkou 17:30 V dalekém Ouangu 17:55 Mexico pohledem dobrovolníka 18:35 Cesta tří králů (3. díl) 18:45 Pro vita mundi (135): Josef Vlček (2. díl) 19:25 Nedělní čtení [P] 19:50 Ja som s vami (2. díl) 20:00 Z pokladů duše 20:05 Cesta k andělům (19): Mons. ThLic. Dominik Duka, OP [P] 20:55 Hlubinami vesmíru s dr. Evou Markovou [P] 21:45 Nedělní čtení 22:10 Učím mě, Pane, nástrojem! 22:25 Noční univerzita: P. Tomáš Holub - Pokání a naše úhybné manévry 23:25 Mikroregion Třemšín (1/9) 23:35 Harfa Noemova III. (12. díl) 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 U NÁS aneb od címbálu o lidové kultuře (16. díl) 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 6. 12. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium [P] 6:25 Nedělní čtení 6:50 Ja som s vami (3. díl) [P] 7:00 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty 7:50 U NÁS aneb od címbálu o lidové kultuře (16. díl) 8:50 Cesta k andělům (19): Mons. ThLic. Dominik Duka, OP 9:40 Evangelium 10:00 Mše svatá ze Slovenska [L] 11:10 V dalekém Ouangu 11:35 Harfa Noemova III. (13. díl) 11:55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:15 Čteme z křesťanských periodik 12:25 Zpravodajský souhrn týdne 12:55 Pro zdraví (31): Play true - Maroš Molnár a Lubomír Višňovský 13:00 Přejeme si... [P] 13:20 Noční univerzita: P. Tomáš Holub - Pokání a naše úhybné manévry 14:20 Pro vita mundi (135): Josef Vlček (2. díl) 15:00 Atlas Charity (1. díl): Hnojník (výstavba domu s pečovatelskou službou) 15:05 Hlubinami vesmíru s dr. Evou Markovou 16:00 Zázňe Roberta Hliněnského 16:30 Misijní magazín (32): Zambie - finance 17:30 Slovo pre Teba (1/2) 17:40 Noeland (7. díl) 18:00 Svätý Mikuláš: Příběh a život 18:30 Goodwillboy: Bishop day 19:10 NOEparáda (13. finále) 19:35 Na koberečku (73) 19:50 Evangelium 20:00 Z pokladů duše 20:05 Octava dies (552): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:35 Noekreace aneb Vandrování (13. díl) [P] 20:45 Varhanní koncert z chrámu sv. Mikuláše v Ludgeřovicích 20:6 21:50 Ja som s vami (3. díl) 22:00 Rodina 22:25 Mexico pohledem dobrovolníka 23:05 Nedělní čtení 23:30 Čteme z křesťanských periodik 23:40 Národní park Šumava: Vltavský luh 0:00 Zpravodajský souhrn týdne 0:30 František Peňáz 0:50 Ja som s vami (2. díl) 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Nové, již 11. číslo časopisu MILUJTE SE! obsahuje hned v úvodu zajímavou odpověď brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho ohledně pohledu na naši současnou situaci. Hlavním tématem je život svatě Edity Steinové. Mnozí jistě ocení i vyprávění o bl. Marii Restitutě Kafkaové, rodačce z Brna. Kromě řady dalších zajímavostí je zmiňován i papež Pius XII. a jeho jednání v souvislosti s nacismem.

V článku o odpustcích je přehledně uvedeno, za jakých podmínek je možné odpustky získat. Najdeme zde i odpověď na to, jak vidí kardinál Špidlík budoucnost Evropy. Pozornost je též věnována neděli, dni Páně. Stejně jako v předchozích číslech nechybí zmínka o společenství čistých srdcí a svědectví mladých lidí.

Toto číslo je možno si prohlédnout na www.milujte.se a i s přilohou devíti filmů o sociálním učení Církve je možno si je objednat na adrese: Redakce časopisu Milujte se!, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí • e-mail: redakce@milujte.se.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou ve dnech 12.-13. 12. 2009 na duchovní obnovu s Janem M. Vianneyem II. „MŮJ BŮH ZÁŘÍ DO MÝCH TEMNOT“ – O SVÁTOSTI SMÍŘENÍ. Program začíná v sobotu v 10 hodin mši svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (S. Siarda L. Trochtová). Zakončení v neděli ve 13 hodin. Ubytování a stravování je zajištěno v Norbertinu. Cena: 480 Kč. Z důvodu omezené kapacity je nutné **přihlásit se do 10. 12. 2009.** E-mail: info@premonstratky.cz • tel. 733 755 836.

Srdečně zveme na prohlídku **výstavy „ARCHITEKTONICKÉ NÁVRHY JOHANNA LUCASE VON HILDEBRANDTA“.** Česko-německé velkoformátové panely přibližují barokní architekturu Šluknovska v dobových plánech a fotografiích. Seznamují s nově objevenými stavebními plány z archivů ve Vídni, které rakouský barokní architekt vypracoval pro Loretu v Rumburku. Dále s dílem Hildebrandtova žáka, stavitele Johanna Georga Aichbauera z Prahy, který byl spřízněn s rodinou stavitelů Dientzenhoferů a postavil kostely v Jiříkově a ve Starých Křečanech. Výstava byla připravena na základě poznatků z Österreichisches Staatsarchiv ve Vídni a Albertiny ve Vídni. Vystaveny jsou i reprodukce plánů K. I. Dientzenhofera z Národního archivu v Praze a Archivu Pražského hradu.

Výstava probíhá **v ambitech Lorety v Rumburku do 31. 1. 2010,** přístupná je od úterý do soboty v době od 9 do 16 hodin. Opožděná vernisáž výstavy se uskuteční v sobotu 28. 11. 2009 v 11 hodin. Vstupné je 30 Kč, snížené 15 Kč.

Mše svatá, při které vzpomene na všechny **vězně, kteří zahynuli v jáchymovských dolech,** bude sloužena v úterý 8. prosince 2009 v 16 hodin na poutním místě Panny Marie Pomocné - Maria Hilf u Zlatých Hor.

Srdečně Vás zveme na **SLAVNOSTNÍ POUTNÍ MŠI SVATOU,** která bude sloužena v **neděli 29. 11. 2009 ve 14 hodin** v renesančním kostele sv. Ondřeje v Heřmanovicích u Zlatých Hor. Celebruje P. Mgr. Marcel Krajzl, děkan krnovský, koncelebruje P. Mgr. Pavel Zachrla a jáhenskou službu bude vykonávat Mgr. Marcel Jedelský. Na varhany hraje Eduard Müller, student 5. ročníku konzervatoře v Ostravě. Po mši svatě zazní slavnostní salva Císařské městské gardy ze Zlatých Hor a bude připraveno pohoštění pro farníky v prostorách Obecního úřadu Heřmanovice. Zve farní společenství.

Liturgická čtení

Neděle 29. 11. – 1. neděle adventní

1. čt.: Jer 33,14-16
Ž 25(24),4-5ab.8-9.10+14
Odp.: 1b (*K tobě, Hospodine, pozvedám svou duši.*)
2. čt.: 1 Sol 3,12-4,2
Ev.: Lk 21,25-28.34-36
Slovo na den: *Bděte a modlete se.*

Pondělí 30. 11. – svátek sv. Ondřeje

1. čt.: Řim 10,9-18
Ž 19(18),2-3.4-5
Odp.: Řim 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)
Ev.: Mt 4,18-22
Slovo na den: *Oni hned.*

Úterý 1. 12. – nez. pam.

sv. Edmunda Kampiána
1. čt.: Iz 11,1-10
Ž 72(71),1-2.7-8.12-13.17
Odp.: srov. 7 (*V jeho dnech rozkvetne spravedlnost a hojnost pokoje navěky.*)
Ev.: Lk 10,21-24
Slovo na den: *Všechno je mi dáno.*

Středa 2. 12. – ferie

1. čt.: Iz 25,6-10a
Ž 23(22),1-3a.3b-4.5.6
Odp.: 6cd (*Přebývat smím v domě Hospodinově, na dlouhé, předlouhé časy.*)
Ev.: Mt 15,29-37
Slovo na den: *Kde vezmeme na poušti tolik chleba?*

Čtvrtek 3. 12. – památka

sv. Františka Xaverského
1. čt.: Iz 26,1-6
Ž 118(117),1+8-9.19-21.25-27a
Odp.: 26a (*Požehnaný, kdo přichází v Hospodinově jménu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 7,21.24-27
Slovo na den: *Postavil svůj dům.*

Pátek 4. 12. – nez. pam. sv. Jana Damašského

1. čt.: Iz 29,17-24
Ž 27(26),1.4.13-14
Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)
Ev.: Mt 9,27-31
Slovo na den: *Staň se vám podle vaší víry.*

Sobota 5. 12. – ferie

1. čt.: Iz 30,19-21.23-26
Ž 147(146),1-2.3-4.5-6
Odp.: Iz 30,18 (*Šťastní jsou všichni, kdo doufají v Hospodina. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 9,35-10,1.5-8
Slovo na den: *Jako ovce bez pastýře.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

28. LISTOPADU – 5. PROSINCE 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 29. 11.		PO 30. 11.		ÚT 1. 12.		ST 2. 12.		ČT 3. 12.		PÁ 4. 12.		SO 5. 12.	
Antifona	42	40	1673	1892	42	40	42	40	1722	1941	42	40	42	40
Žalm	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvilky:														
Hymnus	42	40	1598	1811	42	40	42	40	1723	1941	42	40	42	40
Antifony	46	44	1599	1811	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014
Žalmy	813	914	813	914	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014
Krátké čtení a zpěv	46	45	1599	1812	54	52	57	56	1724	1942	63	63	66	67
Antifona k Zach. kantiku	47	45	1599	1812	1601	1814	57	56	1724	1943	64	63	66	67
Prosby	47	45	1675	1894	54	53	57	56	1724	1943	64	63	67	67
Závěrečná modlitba	48	46	1600	1812	1601	1814	58	57	1602	1815	1603	1816	67	68
Modlitba během dne:														
Hymnus	43	41	43	41	43	41	43	41	43	41	43	41	43	41
Antifony	44	42	44	42	44	42	44	42	44	42	44	42	44	42
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019
Krátké čtení	48	46	1676	1895	55	54	58	57	61	60	64	64	67	68
Závěrečná modlitba	48	46	1600	1812	55	53	58	57	61	60	64	64	67	68
Nešpory:														
	SO 28. 11.													
Hymnus	41	39	41	39	1598	1811	41	39	41	39	1727	1946	41	39
Antifony	45	43	49	47	1600	1813	853	957	868	973	884	990	900	1008
Žalmy	808	908	823	924	1678	1897	853	957	868	973	884	990	901	1008
Kr. čtení a zpěv	45	43	49	47	1600	1813	56	55	59	58	1730	1949	65	65
Ant. ke kant. P. M.	45 C	43 C	50	48	1601	1813	1602	1815	59	58	1731	1950	65	66
Prosby	46	44	50	48	1681	1900	56	55	59	58	1731	1950	66	66
Záv. modlitba	48	46	48	46	1600	1812	1601	1814	58	57	1602	1815	1603	1816
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398
	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 28. 11. a všechny následující soboty do 19. 12. 2009 v době od 8 do 12 hodin.

DVD

NÁVŠTĚVA PAPEŽE BENEDIKTA XVI. V ČESKÉ REPUBLICCE

Exkluzivní komplet DVD z průběhu celé návštěvy papeže Benedikta XVI. v České republice.

Česká televize • Komplet DVD, 299 Kč

tři měsíce a pojednání o svatých budou vždy spojena se dnem, ve kterém církev slaví památku nebo svátek svěťce nebo svěťce.

*Karmelitánské nakladatelství
Křídový papír, váz., 205x275 mm, 430 stran, 950 Kč*

VATIKÁNSKÉ PROMLUVY • NEDĚLNÍ ZAMYŠLENÍ S TOMÁŠEM ŠPIDLÍKEM - CYKLUS C (2009-2010)

Tomáš Špidlík

Pokračování doposud nevydaných promluv kardinála Špidlíka, pronesených na vlnách Vatikánského rozhlasu.

*Refugium Velehrad-Roma s.r.o.
Váz., přebal, 136x212 mm, 248 stran, 240 Kč*

KNIHY Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

SVATÍ NA KAŽDÝ DEN • LEDEN - ÚNOR - BŘEZEN

Editor Antonio Tarzia • Z italských přeložili Adam Mackerle,
Vlasta Klekerová, Markéta Štěpánková

Tým třiceti odborníků vedený A. Tarziou vytvořil rozsáhlé dílo obsahující informace o třech tisících světcích a svěťkách. Pojednání o jednotlivých svatých jsou uspořádána podle církevního kalendáře, v českém vydání přednostně podle církevního kalendáře platného v českých a moravských diecézích. Součástí publikace jsou i úvody k jednotlivým měsícům a doplňky týkající se kalendáře, atributů svatých, mariánské úcty. Text publikace je doplněn pěti tisíci reprodukcemi obrazů převzatých z galerií, muzeí, kostelů a mezinárodních archivů fotografií. Neschází ani nezbytný jmenný rejstřík. V českém vydání bude dílo rozděleno do čtyř svazků. Každý svazek bude zahrnovat

... A CO O TOM ŘÍKÁ BIBLE

Výběr původních textů Derek Williams • Překlad Lukáš Drexler

Tato kniha předkládá nejrůznější biblické texty systematicky roztríděné podle témat a poskytuje tak ucelený biblický pohled na mnoho teologických, praktických, společenských i duchovních otázek. Je určena jak pro pravidelné čtení, tak pro příležitostné studium. Každá z 365 kapitol nabízí tematicky uspořádané čtení na jednotlivé dny v roce. Přehledné rejstříky jsou praktickou pomůckou pro přípravu domácích pobožností i biblických programů na určité téma.

Česká biblická společnost • Váz., 195x260 mm, 414 stran, 490 Kč

Informace o předplatném týdeníku Světlo na rok 2010 jsme uveřejnili v čísle 42.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Malice cyrilometodějská s. r. o.